

Giới thiệu Crush Của Tôi Bá Đạo

Những ngày còn ngồi trên ghế nhà trường, bất cứ ai cũng từng có một người khiến bản thân vui vẻ, nếu như người ấy cười đùa với người khác bản thân sẽ thấy khó chịu. Nhưng để tỏ tình thì lại không dám.

Hứa Diệp Chi cũng giống vậy, cô thích cậu bạn thanh mai trúc mã Dương Tử Lâm, nhưng lại không thể nắm bắt được tình cảm của cậu ấy.

Cô thực sự muốn buông bỏ nhưng lại không làm được điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bạn mới Hoàng Anh Tú

Các bạn ủng hộ mình nha :D

Tối hôm qua cô thức tới tận khuya kết quả là hôm nay dậy muộn không kịp ăn sáng liền lấy xe đến trường, vừa ra tới cổng thì đã thấy Dương Tử Lâm đang đứng chờ.

Cậu ta nhìn thấy cô thì bất mãn nói:

“Hứa Diệp Chi, khi nào cậu mới có thể dậy sớm một lần đây?”

“Cậu không thích thì có thể đi trước, tôi có bắt cậu chờ đâu?” Cô vừa đạp xe vừa trả lời:

Dương Tử Lâm đi bên cạnh ghen hờn, một lát sau mới nói:

“Tại sao con gái bọn cậu cả ngày cứ thích nhìn mấy tên “hàn cuộc, hàn xềng” đó vậy, có gì hay ho đâu?”

“Sao lại không hay ho, bọn họ rất đẹp trai nha... mà khoan, cậu nói ai hàn cuộc hàn xềng hả?” Gì chứ, tên này muốn ăn đòn à, dám nói thần tượng của cô như thế? Nếu là ngày thường cô nhất định sẽ tẩn cho hắn một trận nhưng mà... bây giờ đến trường kịp giờ quan trọng hơn. Dương Tử Lâm khinh thường nói:

“Muốn nhìn trai đẹp cứ nói tôi một tiếng, tôi sẵn sàng đứng im để cho cậu nhìn cả ngày luôn, cần gì phải nhìn trai nước khác làm gì.”

“...” Cô nghe mà suýt nữa thì đâm xe vào lề đường, trình độ tự ki của tên này cũng cao quá rồi? Tránh cho lại xảy ra “tai nạn” bất ngờ, cô vẫn nên im lặng thì hơn. Gần đến trường, cô nói:

“Dương Tử Lâm, tôi vào trước.” Nói xong chạy thẳng vô trường, gửi xe rồi chạy thẳng lên lớp, cả quá trình cũng không quay lại nhìn Dương Tử Lâm lần nào. Đến khi ngồi vào chỗ của mình rồi mới thở phào, cô chủ nhiệm lớp cô nổi tiếng “bà la sát” nếu bị bắt đi muộn tiêu là cái chắc. Ngồi còn chưa nóng chỗ thì cô nghe thấy đám nữ sinh lớp cô đứng ở hành lang hò hét:

“Ôi, anh Lâm đến rồi, anh Lâm của em ngẫu quá đi.”

“Anh Lâm thật đẹp trai.”

“...” Cô ngồi trong lớp nghe mà thờ dài ngao ngán:

“Ngày nào cũng nói mấy câu này không chán à trời?” Lê Nghi ngồi cạnh nói:

“Dương Tử Lâm vừa đẹp trai lại học giỏi, được hâm mộ cũng là chuyện bình thường, có gì khó hiểu đâu?” Cô bĩu môi:

“Tên đó có gì hay ho đâu mà cậu ca ngợi ghê vậy.” Lê Nghi:

“Trời! Cậu ấy mà bình thường thì ai mới đẹp?” Cô còn chưa kịp trả lời thì tiếng trống vang lên, đám con gái vừa nãy còn la hét om sòm ngoài hành lang, nháy mắt đã ngồi im tại vị trí không một tiếng động. Cùng lúc đó, âm thanh quen thuộc vang lên:

“Cộc... cộc... cộc...” Sau một chuỗi tiếng “nện sàn” vang lên cô Dung đã xuất hiện trước cửa lớp. Cô Dung đứng trước lớp nhìn lướt qua một vòng quanh lớp, xác định là cả lớp đều có mặt mới nói:

“Hôm nay lớp chúng ta sẽ có thêm một thành viên mới, các em hãy giúp đỡ bạn ấy.” Sau đó hướng ra cửa nói:

“Vào đi em” Ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về cửa lớp, một bạn nam từ từ tiến vào, sau đó là một tràng tiếng hít không khí vang lên. Bạn nam nói:

“Chào các bạn, mình là Hoàng Anh Tú, mong các bạn giúp đỡ.” Sau lời giới thiệu của Anh Tú, các bạn nữ lại được một phen náo động.

“Trời ơi, người đâu mà đẹp vậy trời, thật không sống nổi mà.”

“Anh Tú ơi ngồi với em đi, em giúp anh nè.”

“Đẹp trai quá đi, chỉ nói thôi mà cũng thấy đẹp nữa.”

“Hừm... hừm...” Cô Dung vừa mới hắng giọng hai tiếng cả lớp liền yên tĩnh trở lại. Vẫn là cô Dung oai phong nhất, hắng giọng hai tiếng là có thể dẹp yên một cái chợ. Cô nhìn quanh lớp một lượt, cuối cùng chỉ vào chỗ trống phía sau cô nói:

“Hoàng Anh Tú, em sẽ ngồi cuối lớp, dãy thứ hai.” Hoàng Anh Tú gật đầu, đi xuống cuối lớp. Cậu ấy đi đến đâu là trái tim rớt đến đó, nhưng chuyển sang người cô lập tức biến thành dao. Cô rùng mình, thầm thở dài trong lòng, kì này cô xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hờ hững

Ngồi học mà thi thoảng lại có lưỡi dao vô hình phóng tới, cô suýt thì chịu không nổi mà chạy ra khỏi lớp, may mà vẫn kìm lại được. Tiếng trống ra chơi vừa vang lên, cô liền dùng tốc độ nhanh nhất kéo Lê Nghi xuống căn-tin. Tưởng rằng ở đây sẽ khá hơn mà đúng là “hơn chứ không kém”. Dương Tử Lâm đang ngồi ăn cùng mấy cậu bạn soái ca của cậu ta làm căn-tin đông nghịt toàn một đám mê trai, bọn họ la hét làm cô đau đầu. Thế là cô lại kéo Lê Nghi đi tìm một chỗ thoáng đãng ngồi. Cô thở dài:

“Haizz, hai tiết mà thôi mà mình cảm thấy như hai thế kỉ vậy, làm sao sống sót qua năm học này đây.” Lê Nghi cười đến hai mắt cũng híp lại mà còn làm ra vẻ “ta đây khổ quá mà” nói:

“Mình cũng thế, ngồi gần trai đẹp đúng là khổ mà.”

“Cậu thôi đi, sắp không nhìn thấy tổ quốc luôn rồi kia.” Cô bĩu môi

“Cậu làm sao hiểu được hiểu được cảm giác ngồi gần trai đẹp là thế nào.”

“Ồ, mình không hiểu nên cậu cứ từ từ tận hưởng đi ha.” Nói đến đây thì tiếng trống lại vang lên, cô ỉu xiu đi vào lớp còn Lê Nghi thì còn cười tươi hơn cả lúc này.

Tan học, cô ra lấy xe thì lại gặp Hoàng Anh Tú, vì trên lớp áp lực quá lớn nên vẫn chưa chào hỏi cậu ấy đành hoàng, bây giờ có cơ hội liền chủ động đến chào hỏi:

“Hoàng Anh Tú, chào cậu, mình là Hứa Diệp Chi lớp cậu mới chuyển tới.”

Cậu ấy nghe cô nói nhàn nhạt gật đầu rồi quay xe đi mất. Nhìn cậu ấy bỏ đi cô nhún vai, lúc trước nghe con gái lớp cô bàn tán về độ lạnh lùng của cậu ấy xem ra cũng không phải giả, cậu ấy còn chịu gật đầu với cô cũng quá nể mặt cô rồi. Cậu ấy lạnh lùng như vậy nhưng cô lại cảm thấy ở cậu ấy có cái gì đó quen thuộc.

Chạy xe một đoạn thì gặp Dương Tử Lâm đang đứng chờ, cô vừa tới liền chạy xe song song cô. Cậu ấy lúc nào cũng vậy, luôn chạy xe song song bên trái cô. Có lần cô cố ý chạy tụt lại phía sau, cậu ấy liền chạy chậm lại, cô chạy lên phía trước, cậu ấy cũng chạy nhanh hơn.

“Sao cậu cứ phải chạy song song với tôi vậy?” Cô tò mò hỏi

“Tôi sợ cậu chạy lung tung lạc đường nên phải giám sát cẩn thận.” Cậu ấy ra vẻ suy nghĩ nói

“...” Cô ghen hờn.

Đến nhà cô dừng lại tạm biệt Dương Tử Lâm, chờ cậu ấy vào nhà rồi mới đi vào. Vừa vào cô đã thấy cậu em trai cô ngồi chinh inh trên sofa, thấy cô về liền nói:

“Chị, em đói rồi.”

Cô nguyệt nó một cái nói:

“Hứa Bảo An, em không thể để cho chị thờ một lát sao?” Miệng thì nói thế nhưng cô vẫn nhanh chóng cất đồ rồi vào bếp nấu cơm. Từ ngày cô còn nhỏ, ba mẹ cô đều đi làm từ sáng sớm đến tối muộn chẳng mấy khi ở nhà, ngày ba bữa cơm đều là cô nấu. Cơm nước xong xuôi, Bảo An đi học còn cô ở nhà, cô chỉ mới ngồi làm bài tập một lát mà khi nhìn lại đồng hồ đã điểm năm giờ chiều, Bảo An đi học cũng đã về, người còn chưa thấy đâu mà tiếng đã thấy:

“Chị, em về rồi.” Cô cất sách vở quay đầu nhìn ra cửa thì Bảo An đã đứng đó:

“Chị lại ngồi trong này cả buổi đó à? Heo cũng không lười như chị.”

Cô đi đến cốc đầu Bảo An nói đùa:

“Dám nói chị như thế, tối nay không muốn ăn cơm nữa đúng không?”

Bảo An nghe thế vừa xoa chỗ bị cô cốc vừa cười giả lả:

“Nói nói chị dễ thương mà, khen chị cũng không được ăn cơm sao?” Cô phì cười.

Hôm nay cô vẫn dậy muộn như mọi ngày nhưng lại không thấy bóng dáng Dương Tử Lâm đâu, đi học một mình cô có chút không quen, tuy nói là không cần cậu ấy phải chờ cô cùng đi học nhưng mỗi sáng đều có thể cùng cậu ấy đến trường cô rất vui.

Vừa mới cất xe xong thì cô nhìn thấy xe của Dương Tử Lâm. Cô vừa vui vừa buồn, vui vì Dương Tử Lâm vẫn khỏe, buồn vì cậu ấy đi học mà lại không chờ cô.

Cả nhà đọc truyện vui vẻ a ~ _ ~ nhớ nhấn theo dõi ta để đón đọc được những chương mới nhất nha

P/s: Chương này hơi nhầm:D

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cô bước vào lớp, cảnh tượng đập vào mắt cô là Hoàng Anh Tú ngồi cuối lớp bị con gái xung quanh vây hãm. Bọn họ người thì lôi kéo hỏi đủ thứ chuyện, người thì lấy cớ hỏi bài để làm quen, nhưng Hoàng Anh Tú đến một cái liếc mắt cũng chẳng cho bọn họ, chỉ chăm chú đọc sách. Cô buồn cười, lại nhìn Lê Nghi đang đứng ở một bên, mấy lần muốn vào chỗ của mình mà không được. Thấy cô đến liền hướng ánh mắt cầu cứu đến cô. Cô nghĩ nghĩ một lát rồi tiến đến gần bọn họ, lấy hơi hét:

“Cô Dung vào rồi!” Vừa dứt lời đã thấy bọn họ ai nấy đều đã ngồi vào chỗ của mình ngay ngắn. Chỗ không nhìn được bật cười thành tiếng. Lúc này bọn họ mới hiểu ra là đã ị cô lừa, quay ra nhìn cô bằng ánh mắt hậm hực. Cô không để ý tới bọn họ, bình thản ngồi vào chỗ của mình. Cô vừa ngồi xuống thì tiếng trống cũng vang lên, cô Dung rất đúng giờ xuất hiện. Như mọi ngày, việc đầu tiên khi tiến vào lớp là cô nhìn một vòng xung quanh lớp kiểm tra sĩ số lớp, sau đó bắt đầu dặn dò một đồng những chuyện mà ai ai cũng đã thuộc lòng. Cuối cùng cô thông báo:

“Hôm nay thầy Hùng có việc đột xuất nên tiết đầu tiên các em ngồi trong lớp tự học. Ban cán sự quản lớp, đừng để tôi nghe thầy cô khác phản ánh, biết chưa?” Cả lớp đồng thanh đáp rõ to:

“Vâng ạ.” Có thể quang minh chính đại nghỉ học như vậy, có ai mà không thích chứ. Lớp trưởng Triệu Hưng đứng dậy nói:

“Em sẽ quản lớp ạ.” Cô Dung hài lòng gật đầu, đi ra khỏi lớp, Cô Dung còn chưa đi xa mà đã có những tiếng hoan hô nho nhỏ rồi to dần. Trước khi lớp tạo thành tiếng ồn quá lớn, Triệu Hưng nhanh đứng trước lớp vừa ra hiệu giữ trật tự vừa nói:

“Các cậu, nói nhỏ thôi nha, không là chết cả lũ đó!” Nghe vậy, mọi người đều hạ giọng xuống hết cỡ, bắt đầu tùm năm tùm bảy nói chuyện. Cô lấy trong cặp ra một quyển bài tập toán bắt đầu làm, cô không giỏi toán thậm chí là có phần yếu môn này nhưng cô đã học 12 rồi chẳng bao lâu nữa sẽ đến kì thi tốt nghiệp rồi thi đại học, nên cho dù không muốn vẫn phải ép mình phải làm những đề toán khó nhằn ấy. Lê Nghi nhìn thấy thế thì nói:

“Cả ngày ôm cái đề toán khô khan đó, cậu không thấy chán à?”

“Chán chứ, nhưng biết sao giờ.” Lê Nghi nói thế thì không nói gì nữa, lấy ra một quyển sách bắt đầu đọc. Cô và Lê Nghi giống nhau, chẳng mấy khi tụ tập bàn tán giống người khác, hầu hết thời gian rảnh đều mỗi người ôm một quyển sách đọc. Ngồi loay hoay một lúc lâu mà vẫn chưa giải được bài nào, cô chán nản gục đầu xuống bàn, cùng lúc thoáng nghe thấy có tiếng bàn tán:

“Cậu có thấy cô gái đi cùng anh Lâm chưa?” Cô vừa nghe có người nhắc đến tên Dương Tử Lâm liền động tai lên nghe.

“Minh thấy rồi, cậu ấy xinh thật đấy, có phải là bạn gái anh Lâm không nhỉ.”

“Có thể lắm, mình thấy bọn họ rất thân thiết.”

“Cũng rất đẹp đôi nữa.” Nghe đến đây thì cô không nghe tiếp nữa, cô quen cậu ấy lâu như vậy nhưng chưa từng nghe Dương Tử Lâm nói thích ai, cũng chưa từng thấy cô gái nào khác đi bên anh ngoài cô, làm sao mới đó mà đã có bạn gái được, chắc là bọn họ nói lung tung thôi. Cô nghĩ vậy rồi cúi đầu tiếp tục làm bài nhưng mà một chữ cũng không đọc vô. Lỡ như... cậu ấy thực sự có bạn gái thì sao? Cô chưa từng nghĩ đến chuyện này, không đúng hơn là không dám nghĩ.

Cả mấy tiết học sau, cô không thể nào tập trung được, trong đầu cô chỉ có một dấu hỏi to đùng là “nếu Dương Tử Lâm có bạn gái thì sao?” mà thôi.

Giờ ra chơi, một mình cô đứng ở hành lang thở dài thườn thượt. Nhớ lại lần đầu tiên cô gặp Dương Tử Lâm, khi đó hai người mới chỉ là đứa trẻ năm tuổi...

Trước một căn nhà, có một bé gái xinh xắn ừ rừ ngồi một mình, nhìn chăm chăm vào đám trẻ con đang chơi đùa vui vẻ trước nhà. Lúc này có một cậu bé đi ngang qua nhìn thấy cô ngồi một mình thì đến gần cô hỏi:

“Sao cậu không qua bên đó chơi cùng các bạn?” Cô cúi đầu nhỏ giọng nói:

“Bọn họ không cho mình chơi cùng, bọn họ nói mình xấu xí.”

“Đâu có, bạn rất dễ thương mà.” Cô nghe vậy thì ngẩng phắt đầu lên hỏi lại:

“Thật sao?” Cậu gật đầu khẳng định:

“Ừ, thật đấy, cậu chơi với mình nha.” Cậu gật đầu thật mạnh:

“Ừ, mà sao trước giờ mình không thấy cậu nhỉ?” Cậu cười:

“Nhà mình mới chuyển tới đây, từ giờ mình là hàng xóm của cậu, nhà mình chỉ cách nhà cậu có một nhà thôi.” Cậu gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, sau đó lại hỏi:

“Vậy cậu tên là gì?”

“Mình là Dương Tử Lâm.”

Kể từ ngày đó, cô không còn một mình nữa, mỗi ngày đều chơi cùng với cậu rất vui vẻ, dần dần hai người đã trở nên thân thiết, đi học hay đi chơi cũng đều có nhau. Bất tri bất giác, cô đã thích cậu ấy từ khi nào, đến bản thân cô cũng không biết.

Chương này cũng không có gì để 'Tám' với mấy nàng cả

Đọc truyện vui vẻ nhóc ~_~

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Bỗng cô thấy bóng người quen thuộc dưới sân trường, là Dương Tử Lâm, cậu ấy đang đi cùng một cô gái. Cô gái đó còn khoác tay Dương Tử Lâm rất thân thiết, Dương Tử Lâm nói gì đó làm cô gái kia cười nắc nẻ, đánh vào vai cậu ấy một cái. Bọn họ quả thật rất đẹp đôi, đi giữa bao nhiêu người mà vẫn nổi bật. Cô thần thờ nhìn bọn họ, trong tim đã thấy nhói nhói. Cậu ấy có bạn gái rồi, bên cạnh cậu ấy đã không còn chỗ cho cô.

Tan học, cô lấy xe thì xe của Dương Tử Lâm đã không còn ở đó, cô nhanh chóng đạp xe đi, bởi vì trong lòng cô có một chút hi vọng, hi vọng ở đoạn đường đó Dương Tử Lâm đang chờ cô như mọi ngày. Nhưng rồi cô lại thất vọng, vì ở đó vốn chẳng có ai, cả đoạn đường về nhà chỉ có một mình cô.

Về đến nhà, cô thẳng một đường đi lên phòng, để lại một mình Hứa Bảo An đứng ngẩn tò te, lời còn chưa kịp nói ra thì cô đã vào phòng đóng cửa cái rầm, chưa đầy một giây sau, cửa lại mở ra, cô thò đầu ra nói:

“Em tự nấu cơm đi.” Dứt lời lại đóng cửa “rầm”.

Thả mình xuống giường, không biết đã thiếp đi từ lúc nào...

Cô một mình đạp xe đi học, giữa đường thì gặp Dương Tử Lâm đang chờ một cô gái. Nhìn thấy cô tới Dương Tử Lâm vui vẻ nói:

“Hứa Diệp Chi, tôi có bạn gái rồi, không đi học cùng cậu nữa.” Nói xong liền đi mất, bỏ lại cô đi một mình.

Cô đi mãi, đi mãi cũng tới trường, cô đứng ở trước mặt Dương Tử Lâm nhưng cậu ấy cứ thế nắm tay bạn gái đi qua cô mà không nhìn cô lấy một cái. Cô gọi, cậu ấy cũng làm như không nghe thấy, càng đi càng xa cô. Cô đuổi theo, lại thấy Dương Tử Lâm và cô gái đó đang ở một quán ăn vặt mà cô và Dương Tử Lâm hay đến, trên bàn đều là những món mà Dương Tử Lâm thường gọi cho cô. Qua ô cửa kính, cô nhìn thấy Dương Tử Lâm liên tục gấp đồ ăn cho cô gái kia, cô đứng nhìn mà... hóa đá.

Giật mình bật người dậy, nhìn căn phòng quen thuộc của mình, cô thở phào, thì ra là mơ. Nhưng mà lỡ như Dương Tử Lâm thực sự bỏ mặc cô giống như trong giấc mơ ấy thì sao đây? Cô lắc đầu nguây nguậy, không được, từ trước đến giờ cô đã quen với việc có Dương Tử Lâm bên cạnh, bây giờ bắt cô nhìn cậu ấy quan tâm đến một cô gái khác, làm sao cô chịu được. Nhưng không thể thì cô phải làm gì đây? Cô chán nản nằm lại xuống giường, chẳng lẽ qua nói cậu ta không được yêu à? Trước giờ cô có bao giờ cãi lại cậu ta đâu, toàn bị cậu ta nói cho nghẹn họng.

Đang mãi mê suy nghĩ, thì Hứa Bảo An đi vào:

“Chị có chuyện gì không vui à?” Cô lắc đầu:

“Đâu có.”

“Chị đừng chối, mỗi lần không vui chị đều không chịu nấu cơm.” Cô cười trừ, Bảo An lại nói:

“Không vui thì có thể không nấu cơm, nhưng không thể không ăn được, em nấu xong rồi, chị mau xuống ăn đi.” Không đợi cô nói gì, Bảo An đã xách cô xuống nhà. Cô bị xách lơ lửng trên không, cô chạm chân xuống đất nhưng không được. Không biết từ khi nào, cậu em trai thua cô hai tuổi này đã cao hơn cô một cái đầu rồi. Cô khó chịu đây:

“Hứa Bảo An, thả chị xuống.”

“Không thả.”

“... em cũng không vui à?”

“Ừ”

“...” Bảo An một đường xách cô xuống tận bàn ăn. Đặt cô xuống ghế mới chịu buông ra, cô ngoan ngoãn ăn cơm. Dù sao thì không phải khi nào cũng được Bảo An nấu cho cô ăn.

Đang ăn, Bảo An bất ngờ lên tiếng:

“Sau này có chuyện không vui thì nói ra, chị không vui làm sao em vui được.” Cô bị câu nói bất ngờ này làm cho nghẹn cơm một lúc lâu. Cậu em này, đôi khi cứ như là ông cụ non vậy.

P/s: Ai có em trai như thế này không? >0<

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ăn cơm xong cô chợt nhớ ra buổi chiều còn có tiết học, thế là lại lật đặt chuẩn bị đồ đi học. Vừa ra tới cửa thì nhìn thấy Bảo An cũng đang chuẩn bị đi học, cô hỏi:

“Sao em còn chưa đi học?” Bảo An không quay lại nói:

“Chờ chị. Lên xe, hôm nay để em chở chị đi học.” Cô ngạc nhiên:

“Em chở chị?” Bảo An không trả lời, bực bội giục:

“Chị có nhanh lên không thì bảo, sắp muộn rồi.” Cô leo lên xe mà khó hiểu, mấy lần cô năn nỉ Bảo An chở đi học mà nó nhất quyết không chịu, sao hôm

nay nhiệt tình thế?

Cô với Bảo An vừa vào trường thì nghe thấy tiếng hét của ai đó, cô giật mình:

“Chuyện gì vậy?” Bảo An bình thản đáp:

“Không có chuyện gì đâu?” Thế nhưng cô vừa bước ra khỏi nhà để xe thì một đám học sinh đứng đó, thấy cô đi ra thì bọn mỗi người nhìn một hướng, cô nghi ngờ quay lại hỏi Bảo An:

“Thật không có chuyện gì sao?” Bảo An gật đầu, cô ngỡ ngỡ nhưng không nói gì nữa, tạm biệt Bảo An rồi lên lớp.

Vừa mới bước vào lớp, cả lớp đều quay ra nhìn cô bằng ánh mắt như “gặp phải quỷ” mà tất nhiên là trừ cái người siêu cấp lạnh lùng nào đó rồi. Lệ Nghi thì lon ton chạy ra lôi kéo cô, liên tục hỏi:

“Diệp Chi, cậu có coi mình là bạn không vậy, quen soái ca mà giầu.”

“Cậu mau khai thật đi, hai người quen nhau bao lâu rồi? Tiến triển đến đâu rồi? Nắm tay? Ôm? Hôn? Hà hà hà?” Cô ngờ ngác hỏi lại:

“Soái ca gì? Tiến triển gì cơ?”

“Cả trường đều biết cả rồi, cậu còn giả nai làm gì?”

“Ai giả nai, cậu nói gì mình không hiểu.” Lệ Nghi nhăn mày:

“Thế cậu nói xem, lúc này ai chờ cậu đến trường?” Cô hồn nhiên trả lời:

“Em trai mình chứ ai.” Xung quanh vang lên tiếng hít không khí còn có những tiếng hét nhỏ nhỏ, Lệ Nghi cũng há hốc mồm:

“Em trai cậu? Hứa Bảo An?” Cô gật đầu.

“Cậu biết nó à? Lệ Nghi cảm đã muốn rớt, liên tục gật đầu:

“Biết, biết chứ, cả trường đều biết.” Cô ngạc nhiên, em trai cô từ khi nào đã trở nên nổi như vậy? Lệ Nghi dùng ánh mắt laze nhìn cô từ đầu đến chân, đi quanh cô một vòng, miệng liên tục lầm bầm:

“Lạ thật, hai người chẳng giống nhau tí nào, một người thì đẹp không chịu được, một người thì... chắc chắn.” Cuối cùng dừng lại trước mặt cô hỏi:

“Có thật Hứa Bảo An là em cậu không vậy?” Cô có chút bực bội:

“Không thể sao? Rốt cuộc là có chuyện gì?” Lệ Nghi ngạc nhiên:

“Cậu không biết gì thật sao?” Cô gật đầu, Lệ Nghi lại nói:

“Em cậu nằm trong top soái ca của trường, hơn nữa còn đứng thứ 3 đó, bây giờ chắc cả trường đã đồn ầm lên chuyện cậu “hẹn hò” với Hứa Bảo An rồi đó.”

“Cái gì? Mình hẹn hò với Bảo An á?” Trời đất, cô đang nghe cái chuyện gì thế này? Lệ Nghi bĩu môi:

“Ai bảo cậu không dung lại có em trai soái như vậy, sớm giới thiệu cho mình thì tốt rồi.” Bỗng mắt cậu ấy sáng lên, kéo tay cô:

“Bây giờ cậu giới thiệu cho mình cũng chưa muộn đâu.” Cô định quay sang đập cho Lệ Nghi một phát cái tội nói lung tung thì bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, quay lại nhìn thì thấy cái người ngàn năm chẳng bao giờ quan tâm đến ai đang nhìn cô chằm chằm làm cô sợ hết hồn. Đúng lúc này thì tiếng trống vang lên, cô thở phào.

Lúc ra về, cô không đứng tần ngần ở cổng không biết làm thế nào, vốn định là để Bảo An chờ về nhưng với tình hình này thì... haizz, chẳng lẽ lại cuốn bộ từ đây về nhà sao? Bỗng Dương Tử Lâm ở đâu đến nói:

“Sao lại đứng đây?” Cô giật mình quay lại nhìn cậu ấy, mới một ngày không gặp mà giống như là đã lâu lắm vậy. Nhưng gặp rồi lại làm cô nhớ đến chuyện cậu ấy đã có bạn gái, cô lại buồn, khó chịu đáp:

“Tự nhiên tôi thích đứng đây thôi.” Dương Tử Lâm không để ý tới thái độ của cô, nói:

“Không có xe chứ gì, lên đi tôi chờ cậu về.”

“Không cần đâu, tôi có người chờ rồi.” Dương Tử Lâm lập tức lạnh giọng hỏi:

“Ai vậy?”

“Cậu hỏi nhiều thế làm gì?” Dương Tử Lâm cười:

“Cậu giỏi rồi, bữa nay không cần tôi nữa rồi đúng không?” Dứt lời liền quay xe đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Soái ca Bảo An

Nhìn Dương Tử Lâm bỏ đi, cô vừa buồn vừa tức, rõ ràng là cậu ấy sai trước mà bây giờ lại trách cô, cô mới là người cần phải tức giận. Dương Tử Lâm bỏ đi không lâu thì Bảo An tới chờ cô về.

Đến nhà, cô không vội lên phòng mà kéo Bảo An lại, nhìn từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên, cuối cùng xoay Bảo An một vòng. Bảo An bị nhìn không nhịn được lên tiếng hỏi:

“Chị đang làm gì vậy?” Cô thành thật nói:

“Cái mặt này của em mà cũng có thể lọt top soái ca á? Lại còn đứng thứ 3?” Bảo An không nhanh không chậm hỏi lại:

“Chị nghe ai nói vậy?”

“Chị không biết là độ nổi của em cao như vậy đó.”

“Chị để ý mấy chuyện đó làm gì, bọn họ rảnh rồi quá thôi.” Cô thờ dãi:

“Muốn không để ý cũng không được, cả trường đều nghĩ chị với em là.. là” Cô cố vất óc nghĩ xem từ nào vừa đúng vừa nhẹ nhưng nghĩ mãi không ra, Bảo An thấy cô mãi không nói hết, tò mò hỏi:

“Là gì?”

“Thì là.. đang quen nhau.” Cô cảm thấy từ này là “nhẹ” nhất rồi, Bảo An phì cười:

“Chị với em quen nhau á? Mặt họ có vấn đề à?” Cô bĩu môi:

“Ai biết được trong đầu bọn họ nghĩ cái gì?”

Mấy ngày sau đó, Dương Tử Lâm đều không chờ cô đi học, cô cũng không dám nhờ Bảo An chở đi nữa chỉ đành lủi thủi đi một mình. Giờ ra chơi, một mình cô ngồi dưới gốc cây cổ thụ sau trường, tránh cho cô lại nhìn thấy Dương Tử Lâm thân thiết với người khác. Mỗi lần nhìn thấy tim cô đều rất khó chịu. Một tuần rồi, cô không gặp Dương Tử Lâm, không nói chuyện, chưa bao giờ cô thấy khoảng cách giữa hai người xa như bây giờ, tại sao mối quan hệ hơn mười năm mà lại để cho một người xa lạ chen vào dễ dàng như vậy?

Cô mãi mê suy nghĩ không biết khi nào thì trước mặt cô đã có một đám người, bọn họ nhìn cô chằm chằm. Cô giật mình, tiếng chuông báo động trong đầu vang lên âm ỉ, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nghĩ:

“Các cậu cần chỗ này sao? Vậy tôi không làm phiền nữa, đi trước.” Cô nói rồi nhanh chóng rời đi. Nhưng chưa đi được mấy bước đã bị kéo lại, cô ta lớn tiếng nói:

“Tao có nói cho mày đi chưa hả?” Cô nhú mày:

“Các cậu muốn gì?” Cô ta lại đẩy cô xuống đất:

“Mày biết tội của mày chưa?”

“Tội gì? Tôi đâu có quen mấy người?”

“Mày còn giả nai à? Huê, nói cho nó biết nó có tội gì?” Lập tức một người khác đứng ra trước mặt cô nói:

“Đám của anh Bảo An của tụi tao, mày còn nói mày không có tội à?” Cô đơ, cô của anh Bảo An của bọn họ? Mà Bảo An mà bọn họ nhắc tới có phải là Hứa Bảo An em trai cô không vậy. Thấy cô không trả lời, bọn chúng tức điên, một người khác nói:

“Con nhỏ này to gan lắm chị Lan, không cho nó biết mùi thì nó không sợ đâu, hôm nay không cho nó một trận, mai nó lại trốn trong lớp thì sao?” Sau đó là những tiếng hô nho nhỏ:

“Đúng vậy, để em đập cho nó một trận.” Người được gọi là chị Lan giờ tay lên định nói gì đó thì bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng cô:

“Mấy cô đang làm gì ở đây?” Cô nghe giọng nói này có chút quen nhưng lại không nhớ ra là ai, còn đám người trước mặt cô thì lập tức giống như “chó gặp chủ”, im re không nói một lời, “chị Lan” mà lúc này còn mặt mày hung dữ dọa nạt cô thì sớm trung nộ cười tươi “như hoa” nhỏ nhẹ nói:

“Anh Tú sao lại tới đây, bọn em chỉ đang nói chút chuyện riêng thôi, không có gì đâu.” Cô nghe mà rùng mình, đúng là lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Người sau lưng cô hừ lạnh một tiếng:

“Đã không có chuyện gì thì, Hứa Diệp Chi, về lớp thôi.” Nghe thấy tên mình, cô giật mình quay lại thì bất ngờ, thì ra là Hoàng Anh Tú:

“Ồ, là cậu à.” Cậu ấy ngước cô một cái, quay người đi trước, cô chạy theo sau.

Càng ngày ta càng thích Bảo An rồi đây

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cảm giác hẹn hò với chị gái thế nào ?

Cô chạy tới đi cùng Hoàng Anh Tú, nhìn mặt cậu ấy vẫn “lạnh” như mọi ngày, thế nhưng hôm nay làm giúp cô đúng lúc quan trọng. Cô tò mò hỏi Hoàng Anh Tú:

“Sao cậu lại biết tôi ở đây?”

“Phan Lê Nghi nói.”

“...” Cô không biết nói gì nữa, đã mặt lạnh lại còn kiệm lời. Tính ra thì đây là lần thứ hai cô nghe thấy giọng của Hoàng Anh Tú, lần đầu là lúc cậu ấy mới vào lớp, còn đây là lần thứ hai, cậu ấy ít nói đến mức cô nghe mà nhận không ra...

Cô còn chưa vào tới lớp thì Lê Nghi từ đâu bỗng vọt tới nhanh mồm nhanh miệng nói:

“Cậu có sao không? Bọn họ có làm gì cậu không, để mình xem nào?” Cô bị Lê Nghi quay trái, quay phải đến chóng mặt, nói:

“Mình không sao, cũng may là Anh Tú đến đúng lúc.” Vừa dứt lời thì cô cảm thấy tay nhói lên, Lê Nghi nói:

“Cái gì mà không sao, tay cũng xước hết rồi, vào lớp đi mình bôi thuốc cho cậu.” Vừa nói vừa kéo cô vào lớp, Lê Nghi lôi từ trong cặp ra một đồng thứ, thuốc, băng, bông đều có đủ, cô ngạc nhiên:

“Lúc nào cậu cũng mang theo những thứ này sao?” Lê Nghi lắc đầu:

“Không có, từ khi Hoàng Anh Tú vào lớp mình mới mang theo những thứ này.”

“...” Cô cạn lời, nói thế chẳng khác nào nói Hoàng Anh Tú là sao chổi. Đường như Lê Nghi đoán được suy nghĩ của cô nên nói:

“Bởi vì ngồi gần Hoàng Anh Tú như vậy bị rất nhiều người chú ý nha.”

“...” Cậu ấy nghĩ xa thật, Lê Nghi bôi thuốc cho cô xong lại cắt chúng vào cặp, nói:

“Sau này cậu đừng ở một mình, nguy hiểm lắm.”

“Sao cậu biết bọn họ muốn đánh mình?” Lê Nghi thần nhiên nói:

“Lúc này đi vệ sinh mình nghe bọn họ nói chuyện nên bảo Hoàng Anh Tú đi xem sao?” Cô quay lại nhìn Hoàng Anh Tú thấy cậu ấy không để ý đến hai người nói chuyện, mới ghé vào tai Lê Nghi nói nhỏ:

“Làm sao cậu nói chuyện được với tên mặt lạnh đó vậy?” Lê Nghi cũng ghé vào tai cô ra chiều thần bí nói:

“Mình chẳng làm gì cả.” Nói xong ôm bụng cười một mình.

“...” Cô vơ đại quyển sách trên bàn tỏ vẻ muốn đánh người, Lê Nghi thấy thế thì “đầu hàng”.

“Minh nói thật mà.”

“Thật thế nào?”

“Thì mình chỉ mới lăm bằm một mình là không biết bọn họ có đánh cậu thật không, thế mà cậu ấy đã nói ‘để tôi đi tìm xem’ rồi ra ngoài luôn.”

“Thế á?” Cô chợt nhớ là cô còn chưa cảm ơn Hoàng Tú Anh, quay lại thì thấy cậu ấy đang nhìn mình, cô giật mình lí nhí nói:

“Hoàng Anh Tú, cảm ơn cậu nha.” Cô cứ tưởng là cậu ấy sẽ chẳng phản ứng, nhưng không ngờ trả lời cô:

“Có qua có lại thôi.”

“...” Đúng là nói chuyện với mặt lạnh chẳng dễ chút nào.

Tan học, cô về nhà, vừa về tới cổng thì đã thấy Dương Tử Lâm từ trong nhà cô đi ra, nhìn thấy cô cũng không nói một tiếng cứ thế đi thẳng. Cô khó hiểu, cậu ấy chẳng mấy khi qua nhà cô, hôm nay lại qua không biết là có chuyện gì.

Cô vừa vào nhà thì đã thấy Bảo An mặt mũi xám xịt ngồi ở sofa, thấy cô liền hỏi:

“Chị cãi nhau với Dương Tử Lâm à?”

“Sao tự nhiên em hỏi thế?”

“Hắn ta vừa qua đây, chị nói xem hắn ta hỏi em chuyện gì?” Không đợi cô trả lời, Bảo An đã nói:

“Hắn ta hỏi em, cảm giác hẹn hò với chị gái thế nào.”

“Hả?” Cô nghe Bảo An nói mà không biết nên phản ứng như thế nào, sao cậu ấy lại hỏi như thế? Bảo An càng nói mặt mũi càng xám xịt.

“Hắn ta làm chị không vui thì cứ nói em, em giúp chị ‘xử’ hắn, cả ngày đều như cái bánh bao chiều, chẳng giống ai.” Nói xong bỏ cô đứng đơ ở phòng khách mà vào bếp nấu cơm.

- hazzzz Phan Lê Nghi liệu việc như thần ý nhỉ

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cậu đang ghen đấy à !

Cô không hiểu tại sao phản ứng của Bảo An lại mạnh như thế, cô nghĩ mãi mà vẫn không hiểu. Bảo An gọi cô vào ăn cơm, mà gọi mấy lần cô mới nghe thấy, cẩn thận quan sát sắc mặt của Bảo An, vẫn không khá hơn chút nào. Thế là cả bữa cơm, cô ăn mà chẳng dám ho he nửa lời, chỉ cúi đầu cặm cùi ăn. Ăn xong cô định chuẩn lên phòng nhưng còn chưa kịp đi thì đã bị Bảo An gọi lại:

“Chị qua nói chuyện với Dương Tử Lâm đi.”

“Chị không đi.” Cô xì mặt:

“Không đi cũng phải đi, có chuyện gì thì cũng ba mặt một lời nói cho rõ ràng.”

“Chị chẳng có chuyện gì để nói cả.”

Thấy cô nhất quyết không chịu, Bảo An thân nhiên nói:

“Chị đừng tưởng em không biết là chị thích tên đó.”

Cô bị Bảo An vạch trần, mặt đều đỏ lên nhưng vẫn cứng miệng:

“Em đừng nói linh tinh.”

“Em có nói linh tinh không chị tự biết. Bây giờ một là chị tự đi, hai là em ‘hộ tống’ chị qua đó, ba là để em nói với Dương Tử Lâm là chị thích hắn ta, chị tự chọn đi.”

Cô thờ dài, Bảo An là em cô mà nhiều lúc cô cũng chẳng biết cô là chị hay nó là anh nữa.

“Được rồi, để chị tự đi.”

Đứng trước cổng nhà Dương Tử Lâm, cô chán nản đi đi mấy hòn sỏi. Muốn cô nói gì với Dương Tử Lâm đây, bảo cậu ấy không được yêu người khác, hay là nói cậu ấy chia tay bạn gái? Bỗng giọng nói Dương Tử Lâm vang lên ngay trên đầu cô:

“Cậu đứng trước cổng nhà tôi làm gì?” Ngược lên thì đã thấy Dương Tử Lâm đứng trước mặt cô từ khi nào, nhàn nhả dựa vào cổng.

“Tôi... tôi... tại lâu không gặp nên tôi qua xem cậu còn sống không?” Cô đáp ứng:

Cô nói xong lại hối hận, cô mới gặp cậu ấy mấy tiếng trước đây mà.

“Thế sao không vào mà lại đứng đây?” Dương Tử Lâm cười:

Tuy rằng Dương Tử Lâm đang cười nhưng cô biết cậu ấy không vui, nhỏ giọng nói:

“Tôi mới tới đó chứ.”

“...” Dương Tử Lâm im lặng, cô cũng im lặng, hai người cứ thế đứng nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng cô vẫn không nhịn được hỏi:

“Dương Tử Lâm, cậu có bạn gái sao không nói với tôi?”

Cô nói rất nhỏ, Dương Tử Lâm không nghe rõ, hỏi lại:

“Cậu nói gì?”

“Cậu có bạn gái rồi sao?” Cô cắn răng, quyết tâm hỏi

Dương Tử Lâm đưa ra mấy giấy rồi cốc đầu cô, nói:

“Tôi có bạn gái khi nào? Cậu còn chưa tỉnh ngủ à.”

“Không có? Cả trường đều biết rồi mà cậu còn chối.”

Dương Tử Lâm đột nhiên cúi thấp đầu, trên mặt thoáng mang nét cười nói:

“Cậu đang ghen đấy à?” Cô đỏ mặt:

“Ai... ai thêm ghen.” Ý cười trên mặt Dương Tử Lâm càng sâu, lại cúi thấp đầu hơn một chút:

“Cậu rõ ràng đang ghen.” Khuôn mặt cô càng đỏ, nửa vì xấu hổ, nửa vì tức giận, cô mím môi không nói, Dương Tử Lâm cũng không trêu cô nữa, đứng thẳng người lại.

“Cậu đừng nghe người ta nói, tin tưởng tôi là được. Sáng mai tôi chờ cậu đi học.”

Cô nghe Dương Tử Lâm nói, trong lòng đã sớm vui vẻ nhưng ngoài mặt thì vẫn làm như còn tức giận nói:

“Biết rồi.”

Nói xong cũng không chào mà chạy thẳng về nhà, nếu cô còn ở đó lâu thêm chút nữa thì cô sẽ bật cười trước mặt Dương Tử Lâm mất.

Về đến nhà, cô chạy thẳng lên phòng, lấy trong tủ quần áo ra một con gấu nhỏ. Đặt nó lên bàn rồi vui vẻ ngồi ngắm nó cả buổi. Đây là con gấu mà Dương Tử Lâm đã tặng cho cô ngày sinh nhật năm cô 10 tuổi.

Trước ngày sinh nhật một tuần...

Cô buồn bã nói với Dương Tử Lâm:

“Ai cũng có gấu mà mình chẳng có.”

“Gấu có gì hay ho đâu, chẳng ăn, chẳng mặc được.” Dương Tử Lâm nói:

“Nhưng gấu rất dễ thương mà, còn có thể ôm ngủ nữa.”

Không hiểu sao mặt Dương Tử Lâm lại đỏ lên. Cô hỏi:

“Dương Tử Lâm, sao mặt cậu đỏ thế?” Cô nói rồi áp tay lên trán cậu:

“Trán cậu nóng quá, cậu bị sốt rồi.”

Dương Tử Lâm gạt tay cô ra nói:

“Không có.”

“Có mà...” Cô vừa nói vừa dí mặt lại gần mặt Dương Tử Lâm.

“Không những nóng mà còn đỏ nữa.” Mặt của Dương Tử Lâm lại càng đỏ, bỏ cô lại rồi chạy thẳng về nhà. Cô đứng đó ngơ ngác, không hiểu gì, rõ ràng là bị sốt mà...”

Hazzzz ta cũng sắp sốt theo rồi đây hihi!!!

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Gấu bông kỉ niệm

Ngày sinh nhật...

Sáng sớm cô đã qua nhà Dương Tử Lâm, ba Dương Tử Lâm thì đang ngồi ở bàn đọc báo, mẹ Dương Tử Lâm thì đang làm bữa sáng. Cô vui vẻ chạy tới chào hỏi:

“Cháu chào chú Minh, cháu chào cô Hạnh.” Nghe tiếng cô, ba mẹ Dương Tử Lâm đều quay lại, nhìn cô cười, mẹ Dương Tử Lâm nói:

“Diệp Chi đó hả, Tử Lâm còn đang ngủ trên phòng, cháu giúp cô gọi nó dậy nha.”

“Vâng ạ.” Cô nói rồi lon ton chạy đi.

Cô từ từ mở cửa phòng Dương Tử Lâm, nghiêng cái đầu nhỏ nhìn vào, thấy Dương Tử Lâm vẫn đang cuộn tròn trong chăn ngủ ngon lành. Cô lại dờ dờ cũ, leo lên giường kéo hết chăn của cậu ấy ra, luôn miệng nói:

“Dương Tử Lâm, cậu dậy mau!”

Dương Tử Lâm bị lấy mất chăn, không vui nói:

“Hứa Diệp Chi, cậu để yên cho tôi ngủ.”

“Dương Tử Lâm, cậu là đồ con heo lười biếng, mau dậy.” Dương Tử Lâm không để ý đến cô, giành lại chăn muốn ngủ tiếp nhưng lại bị cô giữ lại. Hai người ngồi trên giường lờ lờ kéo kéo một hồi lâu, cuối cùng Dương Tử Lâm cũng chịu thua, đứng dậy nói:

“Cậu bị cái gì mà mới sáng sớm đã qua đây phá giấc ngủ của tôi thế hả?”

“Quà của tôi đâu?” Cô chìa tay ra trước mặt Dương Tử Lâm

“Quà gì?”

“Cậu hứa tặng quà cho tôi mà.”

“Có sao?” Dương Tử Lâm lơ đãng nói một câu rồi bỏ vào nhà vệ sinh.

Dương Tử Lâm thật sự không tặng quà cho cô, cô giận không thèm nói chuyện với cậu ta. Buổi chiều, đi học về, Dương Tử Lâm cứ lơ đãng theo cô:

“Hứa Diệp Chi, bình thường không phải cậu nói nhiều lắm sao?” Cô không trả lời.

“Cậu vẫn còn giận tôi đấy à?”

“...” Cô im lặng.

“Cậu muốn ăn kem không?” Cô dừng bước, mới nghe tới “kem” mà miệng cô đã bắt đầu tiết nước bọt rồi, cô lưỡng lự, ăn hay không? Rồi cô lại lắc đầu nguầy nguậy, không được, cô đang giận mà, chỉ dùng một cây kem mà muốn dỗ cô, quá dễ dàng rồi. Nghĩ vậy, cô lại đi tiếp. Dương Tử Lâm đi phía sau thấy cô dừng bước, tưởng là đã dụ được cô rồi ai ngờ... sao hôm nay Diệp Chi khó dụ thế nhỉ.

“Hứa Diệp Chi, không phải cậu thích ăn kem lắm sao?” Cô đang đi đột ngột quay lại, tay chống nạnh nói:

“Dương Tử Lâm, cậu cũng nói nhiều quá rồi đấy!”

Dương Tử Lâm thấy cô chịu nói chuyện liền chuyển giọng năn nỉ:

“Đừng giận nữa mà, cậu không nói chuyện với tôi, tôi buồn lắm, lúc sáng tôi đùa cậu thôi, tôi có quà cho cậu mà.”

Nghe thế mắt cô lập tức sáng lên.

“Thật sao?”

Dương Tử Lâm gật đầu, cô liền chạy đến bên Dương Tử Lâm, cậu ấy lấy trong cặp ra một cái hộp nho nhỏ, cô tò mò:

“Cái gì thế?”

Mặt Dương Tử Lâm bắt đầu đỏ.

“Cậu tự xem đi.”

“Về nhà cậu hãy mở.” Cô tính mở thì lại nghe Dương Tử Lâm nói

Cô gạt đầu, kim nén sự tò mò, cắt cái hộp vào cặp.

Vừa về đến nhà, cô liền mở hộp ra xem, nhìn thấy vật trong hộp cô liền hét toáng lên, Bảo An nghe thấy tiếng hét chạy ra hỏi:

“Có chuyện gì thế?” Cô lấy vật trong hộp ra, vui vẻ nói:

“Bảo An, em lại đây xem cái gì nè.” Bảo An nhìn thấy vật đó thì khinh thường nói:

“Còn tưởng là có chuyện gì, hóa ra chỉ là một con gấu bông?”

“Chị thấy nó rất đẹp mà, thật là dễ thương quá đi.” Cô vui vẻ ôm chú gấu bông vào lòng.

Cô vừa nhớ lại vừa cười, Dương Tử Lâm miệng thì nói gấu bông chẳng có gì hay ho nhưng ngày đó lại tặng cho cô một con. Đây là gấu bông Dương Tử Lâm tặng cô cũng là con đầu tiên mà cô có nên cô rất thích nó, cô luôn giữ rất cẩn thận. Đến Dương Tử Lâm cũng không biết là cô còn giữ nó. Cô thích nó, không chỉ vì nó đẹp mà còn vì cô nhìn thế nào cũng thấy nó rất giống Dương Tử Lâm ngày đó, khuôn mặt đáng yêu, lúc nào cũng chiều theo cô, chẳng đáng ghét như bây giờ, suốt ngày làm mặt lạnh với cô.

P/s: mình viết vội, chưa hay mọi người thông cảm nha...

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tiểu tam xuất hiện - Đỗ Kiều Dung

Chỉ cần nghĩ tới việc có thể ngày ngày lại có thể cùng đi học với Dương Tử Lâm thì lúc ngủ cô cũng có thể cười. Thế nên cô quyết định sáng mai sẽ không để cậu ấy phải chờ nữa. Cô quyết tâm sẽ dậy sớm nên trước khi đi ngủ cô cài đến ba cái chuông báo thức, thế là không sợ dậy muộn nữa rồi.

Năm giờ sáng, “reng reng... reng reng...” Cô thò một tay từ trong chăn ra tắt báo thức rồi lại vui đầu vào chăn ngủ ngon lành.

Năm giờ ba mươi phút, “reng reng... reng reng...” Cô lại một lần nữa tắt báo thức...

Sáu giờ đúng, tiếng chuông báo thức một lần nữa vang lên, lần này thì cô tỉnh ngủ hẳn, bật dậy khỏi giường, mở cửa sổ đón nắng sớm. Hôm nay cô chợt thấy bầu trời đẹp đến lạ.

Đúng sáu giờ ba mươi phút, cô vừa dắt xe ra khỏi cổng thì cũng là lúc Dương Tử Lâm dừng xe trước mặt cô. Cô tươi cười, nói:

“Thế này...” Cô còn chưa nói xong thì nhìn thấy người ngồi sau lưng Dương Tử Lâm, nụ cười trên mặt cứng lại, bởi vì đó là cô gái luôn đi cùng Dương Tử

Lâm mấy ngày nay. Dương Tử Lâm không hề nhận ra cô không vui, nói:

“Hôm nay cậu đúng giờ nhỉ? Đây là lần hai người gặp nhau nhỉ, làm quen một chút đi.” Cô gái kia tươi cười nói:

“Chào cậu, mình là Đỗ Kiều Dung, cậu gọi mình là Kiều Dung là được.” Cô cũng cười:

“Cậu cứ gọi mình là Diệp Chi.” Kiều Dung lại nói:

“Mình chỉ mới chuyển tới trường cậu thôi, học cùng lớp với Tử Lâm, có chuyện gì mình có thể hỏi cậu được không?” Cô nghe thế thì trong lòng có chút khó chịu nhưng vẫn cố cười đáp:

“Tất nhiên là được.” Dương Tử Lâm này giờ chỉ nghe hai người nói chuyện, bây giờ mới lên tiếng:

“Có thể đến trường được chưa?” Kiều Dung lập tức quay lại nói với Dương Tử Lâm:

“Xin lỗi, mình mãi nói chuyện quá.”

Cả đoạn đường đến trường cô buồn bực đi sau Dương Tử Lâm, mà hai người họ từ đầu đến cuối đều vui vẻ nói chuyện, Kiều Dung nói gì, cậu ấy cũng tươi cười đáp lại, một chút khó chịu cũng không có. Nhìn bọn họ như vậy, cô có cảm giác mình là người thừa.

Cô thật sự rất muốn ghét Kiều Dung, nếu không có cậu ấy thì đã không có chuyện cô và Dương Tử Lâm chiến tranh lạnh hẳn một tuần, cô sẽ vẫn có thể cùng Dương Tử Lâm đi học vui vẻ. Nhưng mà cô lại không ghét nổi, Kiều Dung vừa xinh xắn, đáng yêu lại thân thiện.

Trong lòng cô âm thầm thở dài, tại sao không phải là một người chanh chua, chanh chua, cô có thể chỉ thẳng mặt cô ta mà nói “cô không được lại gần Dương Tử Lâm của tôi”, đằng này lại... haizzz.

Gần đến trường, cô định nói Dương Tử Lâm chờ cô vào trước như mọi ngày nhưng chợt nhớ ra còn có Kiều Dung, nên cô nói bọn họ vào trước cô còn phải mua vài thứ. Sau đó đợi bọn họ vào trường rồi cô mới từ từ đi vào. Cô đau đầu, không biết làm sao. Hôm nay thì có thể lấy lý do, nhưng ngày mai, ngày một thì sao, không thể nào cứ đi mua đồ mãi được. Nhưng cô thật sự không muốn đi cùng bọn họ chút nào.

Vào lớp lại nhìn thấy “siêu cấp mặt lạnh” Hoàng Anh Tú, cô lại càng buồn hơn. Đám con gái lớp cô sau nhiều ngày cưa cẩm bạn Hoàng Anh Tú mà không nhận được một cái liếc mắt của bạn ấy nên đều đã bỏ cuộc. Không còn ai chiếm chỗ của cô nữa, nhưng cô thì vẫn không thể nào nói chuyện được với cậu ấy, mặc dù cô đã thử bắt chuyện với cậu ấy nhiều lần nhưng câu trả lời luôn chỉ vờn vờn “ừ” “không cần” thậm chí là chỉ gật đầu. Thế nhưng cô sẽ không bỏ cuộc đâu, cô nhất định sẽ kết bạn được với cậu ấy. Tuy rằng chính cô cũng không biết tại sao cô lại có hứng với tên “mặt lạnh” ấy như thế.

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Soái ca - Soái tỷ

Ngồi vào chỗ của mình, cô quay xuống chỗ Hoàng Anh Tú nói:

"Chào buổi sáng, Hoàng Anh Tú." Cậu ấy không nhìn cô, gật đầu. Cô lại nói:

"Sao ngày nào cậu cũng đi học sớm như vậy?"

"Ừ."

"..." Cô ghen lời. Lại nghe thấy có tiếng cười, quay qua thì nhìn Lệ Nghi đang cười ngặt nghẽo, vừa cười vừa đẩy qua cho cô một tờ giấy, trên đó ghi: "Diệp Chi à, cậu đừng cố gắng vô ích nữa... ha ha." cuối câu còn vẽ thêm hình mặt cười nhe răng. Cô nhìn mà không nên được tức giận, đưa tay chụp lấy cổ Lệ Nghi không ngừng lắc.

"Cười này, cho cậu cười."

Lệ Nghi bị cô lắc đến khó chịu mà vẫn cười không ngừng:

"Cậu... ha ha... tha cho mình đi... ha ha. Mình không cười nữa... ha ha ha."

Cô vừa tức vừa buồn cười. Miệng thì nói không cười thế mà vẫn cười đến chảy nước mắt. Cô buông tay, nghiêm mặt nhìn Lệ Nghi.

"Cậu cười đủ chưa?"

Lúc này Lệ Nghi mới miễn cưỡng nín cười nói:

"Đủ rồi, đủ rồi mà, cậu đừng mạnh động." Hai người mãi mê đùa giỡn không hề hay biết Hoàng Anh Tú này giờ vẫn nhìn hai người, khoé môi hơi cong tạo thành một nụ cười khó phát hiện.

Tiếng trống ra chơi vừa dứt thì tiếng hét của cả nam và nữ lớp cô lại vang lên. Mà tiếng của đám con trai còn lớn hơn cả con gái. Cô nghĩ là chắc lại có cặp đôi "soái ca-soái tỷ" nào đó đi ngang qua rồi. Nhưng Lệ Nghi cứ liên tục kéo tay cô, nói:

"Cậu mau nhìn ra ngoài xem." Cô nhìn theo hướng Lệ Nghi chỉ, quả nhiên là có một "cặp đôi" rất "soái" không chỉ đi ngang qua mà đang đứng trước cửa lớp cô. Không ai khác chính là Dương Tử Lâm và Kiều Dung. Thấy cô nhìn qua Kiều Dung liền nở nụ cười ngọt ngào khiến nam sinh lớp cô đỏ rầm rầm. Kiều Dung vẫy tay với cô, gọi:

"Diệp Chi, đi ăn với bọn mình nha."

Cô bị chỉ đích danh không thể lơ được, đành phải đứng dậy bước ra ngoài trong ánh mắt ngạc nhiên và ghen tị của bọn họ.

Ba người đi đến đâu thì ánh mắt đều tập trung tại đó. Bỗng chốc trở thành tiêu điểm thế này cô rất áp lực nha. Vậy mà Dương Tử Lâm và Kiều Dung vẫn thản nhiên như không, cô thở dài, quả nhiên làm người của công chúng cũng phải có tố chất mới được. Cô vốn dĩ không muốn công khai quen biết với hai người đó ở trường vì cô biết bọn họ quá nổi bật. Thở dài lần 2, bình yên ới, tạm biệt mi..

Vào căn-tin, Dương Tử Lâm đi xếp hàng, còn cô và Kiều Dung tìm một bàn trống ngồi xuống. Cô vừa ngồi thì nghe Kiều Dung la lên.

"A, lúc này Tử Lâm không hỏi cậu ăn gì, cậu ấy có biết không?". Tử Lâm? Thân thiết thật đấy.

"Không sao, cậu ấy biết mà." Cô cười

"Xin lỗi, mình quên mất là hai người rất thân nhau."

Cô chỉ cười, không nói, bởi vì lúc này Dương Tử Lâm cũng không hề hỏi Kiều Dung, nghĩa là cậu ấy cũng biết thói quen ăn uống của Kiều Dung.

Chờ không lâu Dương Tử Lâm đã quay lại, cậu ấy không hề do dự ngồi xuống ghế bên cạnh Kiều Dung. Cô cười lạnh trong lòng, hôm qua còn nói với cô là cậu không có bạn gái, nói cô chỉ cần tin cậu ấy là được, nhưng hôm nay lại bày chuyện này ra cho cô xem là muốn nói gì đây?

Trước mặt cô vẫn là những món mà cô thích, nhưng một miếng cô cũng không ăn nổi. Từ đầu đến cuối, Dương Tử Lâm chưa hề nói với cô một tiếng nào, nhưng lại nói chuyện với Kiều Dung rất rôm rả, hoàn toàn coi cô là không khí. Chỉ khi Kiều Dung quay sang hỏi cô đôi ba câu cô mới cảm thấy mình vẫn còn tồn tại.

Xung quanh đã bắt đầu vang lên tiếng xì xào bàn tán.

"Cô ta đúng là mặt dày mà."

"Chưa thấy ai mặt dày như vậy."

"Người ta đi ăn với nhau mà cũng chen vô làm bóng đèn." (Bóng đèn = kỳ đà cản mũi ý)

"Kiều Dung tốt tính thật đấy, là mình nhất định sẽ đá cô ta bay xa năm trăm mét."

Toàn bộ những lời bàn tán cô đều nghe thấy. Cô cười, câu nói "người đẹp có quyền" hoá ra là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Kiều Dung có phải bạn gái của Dương Tử Lâm không??

Tuy cô rất buồn nhưng cô không muốn để người khác thấy được rằng cô đang buồn, nên cô vẫn luôn giữ nụ cười trên môi, đến tận khi vào lớp cũng chưa hề tắt. Cô vừa bước vào lớp liền bị mọi người vây ở giữa, cả trai lẫn gái chen lấn nhau nhao nhao hỏi:

"Cậu quen Dương Tử Lâm và Kiều Dung từ khi nào vậy?"

Cô đứng ở giữa nghe bọn họ nói mà ù hết tai, mấy lần suýt ngã nhưng làm thế nào cũng không thoát ra ngoài được. Lúc này bỗng có một tiếng hét:

“Tất cả im lặng!”

Chủ nhân của tiếng hét đó không ai khác ngoài Lê Nghi, cô nàng nhỏ người mà miệng thì chẳng thua ai. Thấy mọi người đều quay sang nhìn mình, Lê Nghi nói:

“Mọi người mau ổn định chỗ ngồi, tất cả thắc mắc của quá vị sẽ được giải đáp.”

Không ai nói gì nhưng cũng không ai chịu trở về chỗ, thấy thế, Lê Nghi hắng giọng nói:

“Nếu mọi người không về chỗ thì Diệp Chi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào, hãy nhớ là thời gian có hạn nha!”

Vừa nghe nói thế ai cũng lục đục ngồi vào chỗ im thin thít, chỉ trong mấy giây mà ai đều đã ngồi vào chỗ người ấy. Lê Nghi hài lòng gật đầu, lấy ra một quyển vở cuộn tròn lại giả làm micro, hắng giọng:

“E hèm... sau đây tôi xin thay mặt cho tất cả các bạn ở đây đặt câu hỏi cho bạn Diệp Chi, đề nghị bạn nghiêm túc trả lời.”

“Câu hỏi đầu tiên: Bạn quen Dương Tử Lâm và Kiều Dung từ khi nào?”

Nói xong cũng không quên hướng “micro” về phía cô. Cô dờ khóc dờ cười, sao trước đây cô không hề biết là cậu ấy có tố chất làm phóng viên như thế nhỉ? Không thấy cô trả lời bên dưới bắt đầu thúc dục:

“Mau trả lời đi, đừng có câu giờ chứ!”

“Đúng a, quen bao lâu rồi sao không giới thiệu cho bạn bè cùng quen như vậy!” Nữ1 nóng lòng nói

Cô ậm ừ:

“Không lâu, mới lúc sáng đây thôi.”

Dứt lời, ở dưới lại bắt đầu xôn xao:

“Cái gì? Mới quen mà thân thiết như vậy?”

“Tại sao không phải là mình a~, mình cũng xinh chứ bộ.” Nữ2

Lê Nghi giờ tay ra hiệu tất cả im lặng:

“Tạm chấp nhận, câu thứ 2: “Kiều Dung có phải bạn gái của Dương Tử Lâm không?”

Lần này cô nhanh chóng trả lời:

“Không biết.” Câu trả lời của cô khiến không ít người thất vọng.

Một bạn nam nói:

“Kiều Dung của lòng tôi, em vạn lần đừng yêu tên đó, em nhất định phải chờ tôi.”

Bạn nữ bên cạnh không khách khí đập vào đầu cậu ta:

“Bớt mơ tưởng hão huyền đi, ông tướng.” Thực ra bọn họ là một đôi nhưng không công khai, tuy vậy cả lớp đều biết cả. Hành động này của hai người họ làm cả lớp được một trận cười ha ha.

Lê Nghi lại hỏi:

“Vậy cậu biết được gì?”

Cô nghĩ nghĩ một hồi rồi nói:

“Mình biết Kiều Dung là học sinh mới chuyển tới, học cùng lớp với Dương Tử Lâm.”

Cả lớp la oai oái:

“Trời! Nói cũng như không.”

“Chuyện này ai chẳng biết.”

Lê Nghi chỉ còn biết lặng thinh kéo cô về chỗ ngồi, không quen quay sang cô hỏi nhỏ:

“Cậu đều nói thật đó hả?”

“Ừ, thật một trăm phần trăm.”

Lệ Nghi chán nản:

“Cậu làm mình mất hết mặt mũi.”

Cô cười trừ, lúc này thầy Hùng từ ngoài bước vào, nhân lúc mọi người đứng lên chào, Hoàng Anh Tú ghé vào tai cô nói một câu khiến cô rất bất ngờ cũng khó hiểu, cậu ấy nói:

“Cậu nên cách xa Đỗ Kiều Dung một chút, cô ta không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu.”

Cô đã nghĩ rất lâu nhưng vẫn không hiểu tại sao cậu ấy lại nói như vậy.

Đọc truyện vui về nha cả nhà ^3^

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Quen nhau 13 năm , xa nhau 13 năm

Tan học về nhà, cô cố tỏ ra bình thường, tự động vào bếp nấu cơm, sau chuyện lần trước cô có chút sợ Bảo An rồi. Nấu cơm xong xuôi, cô gọi:

“Bảo An, vào ăn cơm đi.”

Nói rồi ngồi vào bàn cúi đầu ăn, hồn đã sớm treo ngược cành cây. Đang ăn, lại nghe Bảo An gọi, cô ngơ ngác:

“Em gọi chị?”

“Chị nghĩ gì mà em gọi mấy lần chị mới nghe thế hả?” Bảo An bắt mắt

“À... Chị đang nghĩ... xem ngày mai có bài tập gì không đó mà. Mà em gọi chị làm gì?”

Bảo An chỉ chỉ đĩa rau: “Chị xào rau hay kho vậy?” rồi chỉ đĩa thịt: “Thịt kho mà chẳng khác gì nấu chè, chị xác định chị đang nấu cho em ăn à?” giờ cô mới để ý thấy Bảo An đã đặt chén đĩa xuống bàn từ bao giờ, cô áp ứng:

“Thế... thế sao?”

“Lại có ai chọc gì chị à?” Bảo An khoanh tay lại trước ngực, nói

Cô nhỏ giọng: “Đâu có.”

Bảo An nhướn mày nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Lại là liên quan đến Dương Tử Lâm?” tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí gần như là khẳng định.

“Em đừng nhắc đến cậu ấy nữa.”

“Không phải là đã làm lành rồi sao, lại có chuyện gì à?”

Buông chén, cô cũng không ăn nổi nữa: “Cậu ấy có bạn gái rồi.”

“Hắn ta có bạn gái?” Bảo An tỏ thái độ ngạc nhiên hỏi lại một câu như thế rồi không nói gì nữa.

Buổi chiều, Bảo An đi học còn cô ở nhà, ngồi vào bàn học bài nhưng cô không cách nào tập trung được. Đang ngồi bàn thần thì có tiếng gọi, nghe kĩ thì nhận ra là tiếng của Kiều Dung, cô khó hiểu, cậu ấy tìm cô có chuyện gì thế nhỉ. Mở cửa thì thấy Kiều Dung cùng Dương Tử Lâm đang đứng đó. Không đợi cô nói, Kiều Dung đã nói trước:

“Bọn mình định đi công viên trò chơi, cậu đi chung với bọn mình đi.”

“Mình...” Cô định từ chối, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ mong chờ của Kiều Dung, lời ra miệng lại biến thành: “Đợi mình một lát.” Mặt Kiều Dung hiện rõ vẻ vui mừng:

“Được, bọn mình đợi mà.” Trong lòng cô âm thầm thở dài.

Cô chọn một bộ đồ rất đơn giản, quần jean đen, áo phông trắng, giày thể thao đen trắng, đội thêm một chiếc mũ lưỡi trai màu hồng phấn, trông cô năng động hơn khi đi học rất nhiều.

Lần này Kiều Dung không ngồi xe Dương Tử Lâm mà tự mình đạp xe. Bây giờ cô mới để ý thấy Kiều Dung ăn mặc khá nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần năng động, quần đùi jean xanh, áo trễ vai, khuôn mặt được trang điểm nhẹ càng làm nổi bật gương mặt xinh xắn. Cô nhìn lại mình,... đúng là khác nhau quá nhiều.

Đến công viên ba người gửi xe rồi cùng đi vào. Dương Tử Lâm chịu trách nhiệm xếp hàng mua vé, nhưng lạ là hôm nay cậu ấy không cùng chơi mà chỉ có cô Kiều Dung chơi, Kiều Dung nói rất nhiều, cô cũng không thấy câu nói của cậu ấy có vấn đề gì nhưng mỗi lần Kiều Dung nhắc tới Dương Tử Lâm là cô lại có cảm giác mình là người thứ ba, đang suy nghĩ, cô cảm thấy có ai đó đang nhìn mình, theo cảm giác nhìn xuống bên dưới thì chẳng thấy ai cả, chỉ có Dương Tử Lâm không biết đang nhìn đi nhìn nào.

Chơi liên mấy giờ, cô với Kiều Dung cũng sắp cần quét hết các trò ở công viên rồi, lúc này cô cũng đã cảm thấy có chút mệt, liền đề nghị:

“Chúng ta tìm chỗ nào ngồi nghỉ một lát đi?” Kiều Dung gật đầu,

“Hai cậu qua ghế đá đằng kia ngồi nghỉ đi, tôi đi mua nước.” Dương Tử Lâm nói

Cô nhìn theo hướng cậu ấy chỉ, gật gật đầu.

Cô vừa đặt mông ngồi xuống thì nghe Kiều Dung nói một câu không đầu không đuôi:

“Cậu thật may mắn!” Cô khó hiểu hỏi lại:

“Sao cậu lại nói vậy?” Kiều Dung không trả lời mà hỏi lại cô:

“Cậu và Tử Lâm quen nhau bao nhiêu lâu rồi?” Cô thành thật:

“13 năm”

Kiều Dung thở dài: “Mình cũng là 13 năm, nhưng là xa nhau 13 năm.” Cô im lặng nghe Kiều Dung nói tiếp:

“Ngày trước nhà bọn mình ngay cạnh nhà nhau, mình cũng không nhớ mình quen Tử Lâm từ khi nào, chỉ nhớ là ngày ngày bọn mình đều chơi chung rất vui vẻ. Nhưng từ khi cả nhà cậu ấy chuyển đi, thì gần đây bọn mình mới gặp lại nhau.” Cô gật đầu, tỏ vẻ đang nghe, thì ra hai người bọn họ là một cặp thanh mai trúc mã bị chia rẽ. Vậy mà cô chưa từng nghe Dương Tử Lâm nhắc tới. Kiều Dung lại nói:

“Mình vốn dĩ cũng không biết là cậu ấy sống ở đâu, nhưng khi nhà mình chuyển tới đây thì lại một lần nữa trở thành hàng xóm của Tử Lâm, tuy không gần như trước nhưng như vậy mình cũng đã rất vui rồi. Điều này chứng tỏ bọn mình rất có duyên đúng không?” Kiều Dung không nhìn cô tiếp tục nói:

“Lúc đầu mình cũng không nhận ra cậu ấy đâu mà là cậu ấy nhận ra mình trước, lại còn đối xử với mình rất tốt nữa, cậu nói xem, được quan tâm như vậy có cô gái nào mà không rung động đúng không?”

Kiều Dung vừa nói xong thì Dương Tử Lâm cũng quay lại, đưa một chai nước trong tay cho Kiều Dung, lập tức, Kiều Dung nở nụ cười thật tươi:

“Cảm ơn cậu, Tử Lâm”

Dương Tử Lâm cũng cười: “Không cần khách sáo.”

Cậu ấy đưa chai nước còn lại cho cô, nhưng lòng cô bây giờ nặng trĩu không thể nào cười nổi, chỉ nói được hai từ:

“Cảm ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Valentine 4 năm trước

Cô về tới nhà thì trời đã tối, Bảo An đang ngồi trên sofa xem ti vi, thấy cô về liền hỏi:

“Chị đi đâu về vậy?” Cô nói dối:

“Lúc chiều Lệ Nghi rủ chị đi chơi,... em ăn cơm đi, chị ăn rồi.” Cô nói rồi đi một mạch lên phòng.

Một mỗi nằm xuống giường, trong đầu cô bây giờ đều là câu nói của Kiều Dung lúc chiều. Cô hiểu Kiều Dung nói với cô những điều này là muốn cô ngầm hiểu rằng cậu ấy cũng thích Dương Tử Lâm, muốn cô rút lui, nhường Dương Tử Lâm cho cậu ấy. Có điều, cô có quyền quyết định sao, sự chú ý của Dương Tử Lâm bây giờ đều đặt hết lên người Kiều Dung rồi, còn cô chỉ là đơn phương thôi, ngay đến đứng khi để nói ra ba từ “tớ thích cậu” cũng không có.

Cô tự cho mình cái quyền xem Dương Tử Lâm là trúc mã của cô và chỉ một mình cô mà thôi, nhưng hóa ra không phải. Là cô đã chiếm vị trí này quá lâu rồi, nó vốn là của Kiều Dung, cô nên trả lại mới đúng. Nhưng thứ vốn là của mình bỗng nhiên lại thành của người khác, cảm giác thật không dễ chịu chút nào...

Từ sau hôm đó, cô luôn tìm cách tránh mặt Dương Tử Lâm và Kiều Dung, mỗi ngày cô đều đi học thật sớm để không đụng mặt bọn họ, Kiều Dung rủ cô đi chơi, đi ăn cô cũng viện cớ từ chối, còn buổi tối thì cô nhờ Bảo An giúp đỡ không cho Dương Tử Lâm vào nhà, Bảo An vốn không thích Dương Tử Lâm nên nghe cô nhờ và liền đồng ý. Hình như cô thấy tình nó rất vui thì phải, dù sao cô cũng quyết tâm rồi.

Cô cứ nghĩ là tránh mặt Dương Tử Lâm sẽ rất khó, bởi vì nhà của cô và cậu ấy ở gần nhau, học ở phòng học cạnh nhau, thế nhưng mọi chuyện lại dễ dàng hơn cô nghĩ. Hơn nửa tháng nay, ngoại trừ những lúc vô tình đụng mặt, nhìn nhau mấy giây thì có thể nói là không hề gặp mặt. Lệ Nghi cũng phát hiện ra sự khác thường của cô, nhân lúc ra chơi liền kéo cô ra một chỗ vắng người.

“Hứa Diệp Chi! Gần đây cậu có chuyện gì thế?”

“Mình làm sao?”

“Ngày nào cũng đi học từ sớm, về thật muộn. Thường xuyên nhìn lên Dương Tử Lâm rồi thở dài, lúc người ta tới tìm thì chẳng chịu gặp. Nói thật đi, cậu thích Dương Tử Lâm đúng không?” Cô bất ngờ:

“Mình biểu hiện rõ ràng vậy sao?” Bỗng Lệ Nghi nói, giọng có chút buồn:

“Diệp Chi, mình biết cậu có rất nhiều chuyện giấu mình, quen nhau 3 năm cậu có coi mình là bạn không?”

“Mình xin lỗi.” Cô không biết nói gì hơn, cô biết Lệ Nghi thật lòng đối tốt với cô, nhưng cô đã quen sống khép mình, không quen chia sẻ chuyện của mình cho người khác.

“Cậu đừng xin lỗi mình, hãy nói cho mình biết chuyện của cậu.” Nghe Lệ Nghi nói như vậy, cô cũng muốn nói ra, giữ trong lòng lâu như vậy, quả thật rất khó chịu.

Thế là cô từ từ kể cho Lệ Nghi nghe, từ chuyện cô và Dương Tử Lâm là thanh mai trúc mã đến chuyện của Kiều Dung. Lệ Nghi nghe mà thái độ thay đổi liên tục, hết ngạc nhiên rồi lại phẫn nộ, cuối cùng là bất đắc dĩ rồi:

“Cậu... thật là yêu mà không chịu nói, để người ta đến cướp mất rồi ngồi đây than thở. Sau này có chuyện gì thì phải nói với mình, biết chưa?” Cô gật đầu.

“Thôi, bọn mình vào lớp đi.”

Lúc đi qua nhà vệ sinh, cô nói với Lệ Nghi:

“Cậu vào lớp trước đi, mình đi rửa mặt một chút.”

Cô phải đi rửa mặt để bình ổn lại cảm xúc, lúc này khi kể chuyện của cô cho Lệ Nghi nghe, cô nhớ đến 4 năm trước Dương Tử Lâm từng nói với cô một câu, vì câu nói đó mà cô mới hiểu được tình cảm của mình.

Ngày valentine, có một bạn nam trong lớp tặng cho cô một hộp sô-cô-la, cô vốn không hiểu “valentine là gì”, có người tặng quà thì nhận thôi. Cũng không hiểu sao Dương Tử Lâm lại biết được. Hôm ấy, lớp cô và lớp Dương Tử Lâm học cùng học thể dục, cô với Dương Tử Lâm đã giao kèo là khi ở trường sẽ làm như không quen, mà cậu ấy nhất quyết kéo cô đến một góc khuất, lạnh mặt hỏi:

“Tôi nghe nói cậu được tặng sô-cô-la?” Cô ngây thơ gật đầu, sự thật đúng là vậy mà.

“Cậu thích hẳn ta không?” Cô lắc đầu:

“Cậu ấy bị cận, không thích.” Nghe vậy, Dương Tử Lâm hài lòng nở nụ cười:

“Vậy còn được.” Nói rồi đặt tay lên vai cô, vẻ mặt nghiêm túc:

“Bây giờ cậu hãy nghe cho rõ lời tôi nói đây, cậu không được thích bất cứ ai, khi chưa được tôi cho phép!”

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hoàng Anh Tú cậu... Chỉ là giả bộ lạnh lùng thôi đúng không?

“Cậu không được thích bất cứ ai khi chưa được tôi cho phép, biết chưa?” Cô theo bản năng gật đầu, sau đó mới thấy có gì đó không đúng, tại sao cô thích ai lại phải chờ cậu ấy cho phép!

Dương Tử Lâm hài lòng đưa tay xoa đầu cô, cười nhẹ. Tự nhiên tim cô đập thật mạnh, thần thờ nhìn theo bóng lưng Dương Tử Lâm rời đi, trong đầu cô bỗng có suy nghĩ, sau này có thể ở bên thể nhìn cậu ấy cười mỗi ngày thì tốt biết mấy.

Chỉ nghĩ lại thôi mà mặt cô lại đỏ lên rồi, rửa lại mặt một lần nữa cô mới bước ra khỏi nhà vệ sinh, chưa đi được mấy bước thì nghe thấy tiếng của Hoàng Anh Tú đang nói chuyện với ai đó. Cô không định nghe lén chuyện của người khác, nhưng lời của Hoàng Anh Tú lại cứ bay vào tai cô:

“Ba còn nhớ tới người con này à?”

[...]

“Ba để dành tâm sức lo cho người phụ nữ của ba đi, mẹ con con sống rất tốt.”

[...]

“Con sẽ không làm theo ý ba đâu, chào ba.”

Tuy chỉ nghe được mấy câu ngắn ngủi nên cũng không hiểu gì, chỉ biết là cậu ấy nói chuyện với ba mình mà giọng nói lạnh lùng, dửng dưng như nói chuyện với người ngoài vậy. Cô đang nghĩ có nên qua đó an ủi cậu ấy một chút hay không thì đã thấy Hoàng Anh Tú bước ra, mặt có chút buồn bã. Nhìn cậu ấy hoàn toàn không có một chút lạnh lùng nào giống như mọi ngày, mà thậm chí gương mặt còn có một chút gì đó ấm áp. Cô nhìn mà giật mình.

Hoàng Anh Tú nhìn thấy cô cũng giật mình, lập tức thu lại vẻ buồn bã, khôi phục bộ mặt lạnh lùng, gắt gỏng:

“Cậu nghe thấy hết rồi?” Cô nghe Hoàng Anh Tú hỏi mới sực nhớ ra là cô đã nghe chuyện không nên nghe, ngại ngùng nói:

“Xin lỗi cậu, tôi không cố ý nghe lén cậu nói chuyện...” Cô chưa nói hết câu thì Hoàng Anh Tú quát:

“Tôi hỏi cậu nghe thấy gì rồi?” Khi Hoàng Anh Tú tức giận, gương mặt còn lạnh hơn bình thường mấy phần nhưng cô không hề cảm thấy sợ hãi chút nào, thần nhiên nói:

“Cậu yên tâm, tôi chỉ nghe được vài câu thôi.” Nghe vậy, vẻ mặt cậu ấy mới dịu đi một chút, không để ý đến cô nữa, quay người đi về phía lớp học. Cô đi theo sau, trong lòng âm thầm suy nghĩ, bộ mặt lạnh lùng kia là thật hay chỉ là mặt nạ nhỉ?

Tan học, cô liền đi theo sau Hoàng Anh Tú ra nhà để xe, lần la đến gần.

“Hoàng Anh Tú này, nhà cậu ở khu nào vậy?”

“...” Cậu ấy không trả lời, chỉ chăm chú làm việc của mình. Cô cũng không để tâm, tiếp tục hỏi:

“Mình về chung được không? Mình về một mình buồn lắm!” Cô vừa dứt lời thì cách đó không xa có người lên tiếng:

“Hết quyền rũ anh Bảo An, phá đám anh Lâm với chị Dung, bây giờ lại tìm cách tiếp cận anh Tú, chưa thấy ai nạt dằn như vậy.” Cô làm như không nghe thấy, không ngờ Hoàng Anh Tú lại nói:

“Về thôi.” Cô nghe được liền nhanh chóng lấy xe, đi cùng cậu ấy ra ngoài.

Trên đường đi, bỗng Hoàng Anh Tú nói:

“Cậu để người khác nói mình như thế mà chịu được à?” Cô trả lời cho có:

“Nói bọn họ thì có ích gì, dù sao tôi cũng quen rồi.”

Hoàng Anh Tú không nói gì nữa. Đi thêm một đoạn, cô lại nhớ đến chuyện lúc sáng, đoán không biết nên hỏi không, cuối cùng vẫn hỏi:

“Hoàng Anh Tú này, tôi hỏi cậu chuyện này được không?” Hoàng Anh Tú gật đầu:

“Hỏi đi.” Cô dè dặt:

“Cậu... chỉ là giả bộ lạnh lùng thôi đúng không?”

“...” Hoàng Anh Tú trừng mắt nhìn cô, không nói. Cô không hề sợ, tiếp tục nói:

“Cậu không trả lời, vậy là đúng rồi! Sau này trước mặt tôi, cậu không cần giả vờ nữa bởi vì tôi đã biết rồi.” Nói rồi cười rất vui vẻ, mặc cho ai đó tức giận. Nhưng cô có thể nhận thấy, ánh mắt của cậu ấy không hề khó chịu một chút nào.

Đi đến một ngã tư thì cô đi thẳng còn Hoàng Anh Tú bất ngờ rẽ sang đường khác, không còn thêm chào tạm biệt, chắc chắn, vẫn còn giận dỗi mà.

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nói đến 9 từ

Vừa đến lớp, cô đã nhìn thấy Hoàng Anh Tú bộ mặt lạnh băng ngồi cuối lớp, còn Lê Nghi thì đang ôm một quyển truyện, không biết là đọc đến đoạn gay cấn nào rồi. Cô đi đến, chào Lê Nghi:

“Hôm nay cậu đi học sớm quá ha!” Lê Nghi chỉ lơ đãng “ừm” một tiếng.

“...” Không sao, cô quen rồi. Lại quay sang Hoàng Anh Tú:

“Chào cậu, Hoàng Anh Tú!” Vốn tưởng là cậu ấy sẽ không trả lời, vậy mà lại bất ngờ lên tiếng:

“Sau này, cậu gọi tôi Anh Tú là được.” Cô ngạc nhiên ba giây, liền vui vẻ đồng ý:

“Được, Anh Tú.”

Bỗng Lê Nghi la lên:

“Cái gì?” Cô quay lại:

“Sao thế?” Lê Nghi đã ném quyển truyện qua một bên từ khi nào, về mặt ngạc nhiên hỏi cô:

“Mình có nghe nhầm không? Là Hoàng Anh Tú nói đó hả.” Giọng của Lê Nghi không nhỏ, khiến nhiều người chú ý. Cô gật đầu. Lê Nghi lăm lăm gì đó rồi lại hét toáng lên:

“Nói đến 9 từ, kỉ lục!” xung quanh bắt đầu có tiếng bàn tán:

“Hoàng Anh Tú nói tận 9 từ á?”

“Thật á? Cậu ấy có nói chuyện với ai bao giờ đâu?”

“Sao anh Tú lại nói chuyện với nhỏ đó mà không nói chuyện với em?”

Cô nghe mà buồn cười, cũng phải, trong lớp Anh Tú giống như ma-nơ-canh vậy, có để ý tới ai đâu.

Giờ đầu tiên là giờ lý của cô chủ nhiệm, Lê Nghi hoàn toàn không sợ “chết” liên tục hỏi cô:

“Cậu làm thế nào mà tên mặt lạnh đó có thể nói một câu dài vậy?” Cô quay sang nguyệt Lê Nghi một cái ra hiệu cậu ấy im lặng. Nhưng Lê Nghi không chịu buông tha cho cô.

“Cậu mau nói đi mà, nói đi mình mời cậu châu kem!” Dám lấy kem ra để dụ dỗ cô, cô ném qua cho Lê Nghi một ánh mắt “mình không phải trẻ lên ba đâu nhé!”

“Này, 2 em kia, nói chuyện đủ chưa?” Bỗng tiếng quát của cô Dung từ trên bục giảng vọng xuống, cô giật mình, ngẩng phắt đầu lên đã thấy cô Dung đang nhìn cô và Lê Nghi, theo đó là ánh mắt của cả lớp nhìn hai người chằm chằm. Cô Dung hừ lạnh:

“Giờ của tôi mà hai cô cũng dám nói chuyện riêng, bước ra cửa lớp đứng cho tôi!”

Cô không dám trần trụi liền đứng dậy lết thân ra ngoài cửa lớp, Lê Nghi đi theo sau, hai người đứng hai bên cửa, trông như là “môn thần” vậy. Nhưng thực sự thì không hề vui sướng chút nào.

Trong lòng cô âm thầm gào thét: ‘oan uổng a, em nửa từ cũng chưa nói, từ đầu đến cuối đều là Lệ Nghi nói một mình mà!’”. Nhưng cũng chỉ là âm thầm mà thôi, lời của cô Dung chính là “thánh chỉ”, một khi đã nói ra thì không bao giờ thu hồi, chống lại chỉ có “chết”, nên cô nào dám.

Đứng nửa tiếng đồng hồ, giờ lý mới kết thúc, lúc cô Dung đi ngang qua cô còn không quên tặng một ánh mắt cảnh cáo: ‘Hai cô cứ thử một lần nữa xem!’

Cô ưỡ ể oải về chỗ, ngoài ý muốn lại thấy ánh mắt hả hê khi “thấy người gặp nạn” của người nào đó. Cô thật muốn đập cho tên đó một trận, lúc trước cô lại tin hân lạnh lùng, thật là quá... tin người rồi! Cô đáp trả bằng một ánh mắt ‘cứ đợi đấy’ rồi không thèm để ý đến cậu ta nữa.

Buổi chiều cô đi học thật sớm, lúc cô đến lớp vẫn chưa có ai, bỗng cô nhìn thấy trong học bàn cô có một tờ giấy được gấp rất vuông vắn. Nhìn kĩ thì thấy có chữ gì đó, cô không nghĩ nhiều, lấy ra xem, bên ngoài có ghi chữ “gửi Hứa Diệp Chỉ”, bên trong là lời nhắn: “Cuối buổi gặp nhau ở khu đất trống sau trường, không gặp không về.” Cô khó hiểu, là ai hẹn gặp cô mà phải dùng cách này?

Lúc này, Lệ Nghi cũng đến lớp, thấy cô thì ngạc nhiên:

“Cậu đi học sớm thế! Hôm nay mặt trời lặn đằng đông à?”

“Cậu làm như tớ đi học muộn lắm vậy.” Cô vừa trả lời, tiện tay ném tờ giấy vô cặp.

Đến cuối buổi cô định về nhà thì nhớ đến lá thư lúc đầu giờ, do dự một lúc, cuối cùng vẫn đến đó. Đến nơi thì đã thấy có một người đang đứng đó, cô không quen nhưng vẫn tiến đến lịch sự hỏi:

“Có phải cậu là người hẹn mình ra đây không?” Cô gái đó liền trả lời:

“Phải, là tao.”

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chị đại của chị đại

“Phải, là tao.” Giọng điệu này... cô lại chọc gì đến đám chị đại này rồi, lòng bàn tay cô đã bắt đầu đỏ mề hôi, thế nhưng không thể tỏ ra yếu thế được.

“Không biết cậu tìm tôi có chuyện gì?” Cô ta một tay chống hông, quét mắt nhìn cô một lượt, nói:

“Thích thì gọi, làm gì nhau?”

“Nếu không có chuyện gì thì tôi về đây.” Nói xong liền quay người định đi, nhưng vừa quay lại thì đã thấy có 5, 6 người đứng đó, một người trong đó lớn giọng quát:

“Dám nói chuyện với chị Nguyệt bằng cái giọng đó, chán sống rồi hả?” Cô cảm thấy cô ta có chút quen, nhìn kĩ thì nhận ra cô ta chính là “chị Lan” (chương 6 à) gì đó, lần trước từng muốn “tấn” cô một lần nhưng không thành. Nhớ lại lần đó, lưng cô bắt đầu đỏ mề. Thấy cô không trả lời, cô ta lại hét lên:

“Hôm nay chị đây phải cho mày một trận nên thân, để cho mày biết thế nào là lễ độ.” Người đứng bên cạnh ‘chị Lan’ cũng nói:

“Lần trước may mắn được anh Tú giúp, nhưng lần này thì không đâu nhé.” Những người khác cũng phụ họa:

“Đúng vậy, người của tụi tao tận mắt nhìn thấy anh Tú về rồi, nên mày đừng có hi vọng.”

“Bọn tao nói để mày khỏi cần phải thất vọng thôi, nên cảm ơn chứ nhì!” Cô gái đó nói xong, cả đám liền cười ầm lên.

Cô không hề có suy nghĩ chờ Anh Tú tới cứu nhưng có vẻ như hôm nay bọn họ quyết tâm “xử” cô rồi.

Người được gọi là ‘chị Nguyệt’ (chị đại của chị đại) đứng sau lưng cô im lặng này giờ bỗng lên tiếng:

“Chúng mày nhiều lời với nó làm gì? Đánh đi.” Chỉ chờ có thế, cả đám liền hùng hổ tiến về phía cô, thấy thế cô liền la lên:

“Khoan đã! Muốn đánh cũng phải cho tôi biết lý do chứ?” Bọn họ nghe cô hét thì dừng lại, ‘Chị Lan’ trừng mắt nhìn cô:

“Bọn tao thích thì đánh, mày đừng lảm lòi. Tụi bây đánh nó cho tao.”

Mở đầu là ‘chị Lan’ đập cô một cái khiến cô ngã ra đất, sau đó những người khác cũng nhào vào, người thì giựt tóc, người thì đấm, người thì đạp. Cô không trốn được đành ôm đầu để mặc cho bọn họ đánh, từ đầu đến chân đều đau đớn nhưng cô cố nhịn, không kêu ra một tiếng. Bọn họ càng đánh càng hăng, cô cũng sắp không chịu nổi. Chợt trong đầu lóe lên một ý, thế là cô lăn ra... ngất.

Bọn họ thấy cô ngất thì dần dần dừng tay, cô không dám thở mạnh, chờ đợi đám người đó rời khỏi. Thế nhưng bọn họ không rời đi ngay, cô nghe ‘chị Lan’ tức giận nói:

“Con nhỏ này sao yếu ớt thế, mới đó mà đã ngất rồi, em còn chưa đỡ tay.”

“Giờ mình làm gì với nó đây chị Nguyệt?”

‘Chị Nguyệt’ không trả lời mà cất giọng gọi:

“Kiều Dung, em ra đây đi.” Cô nghe thấy tên Kiều Dung thì lập tức nín thở, là Kiều Dung mà cô quen hay chỉ là một người cùng tên?

Không lâu sau có tiếng bước chân tới gần cô, ngay sau đó bụng cô nhói đau. Rồi một giọng nói nhẹ nhàng vang trong không khí:

“Cảm ơn chị Nguyệt.” Đúng là Kiều Dung, giọng nói vẫn mềm mại, dịu dàng như vậy, nhưng cô cảm thấy, trong đó ẩn chứa một cây kim, đâm vào lòng của cô.

“Em định xử nhỏ này thế nào?” Kiều Dung im lặng 3 giây, có lẽ là đang suy nghĩ.

“Chị cho người trói nó vào cây đi, xem cô ta làm thế nào về nhà.”

Cô nghe, âm thầm kêu khổ. Ngay lập tức có vài người kéo cô đến một góc cây, trói chặt nịch. Trong khi cô bị đám người kia trói, hai người họ vẫn tiếp tục nói chuyện.

“Chị thấy nhỏ đó cũng bình thường thôi mà, sao em để ý quá vậy.”

“Đây là chị không biết đó thôi, Dương Tử Lâm lúc nào cũng để ý cô ta, gần đây còn không thèm nói chuyện với em nữa. Em thấy như thế là quá nhẹ rồi.”

“Chị thấy con trai, tên nào chẳng thích người đẹp, em xinh đẹp như vậy, sớm muộn gì cậu ta cũng phải đổ thôi.”

“Điều này là tất nhiên rồi.”

“Cũng không còn sớm nữa, về thôi.”

Theo đó tiếng bước chân càng ngày càng xa, đợi đến khi cô chắc chắn là bọn họ đều đã rời đi mới từ từ mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Cậu cố tình quay lại đúng không

Nhìn theo hướng đám người đó rời đi, bên tai cô vẫn văng vẳng cuộc nói chuyện của hai người kia. Nếu những lời đó là thật, vậy thái độ của Dương Tử Lâm đối với cô trong những ngày qua là thế nào. Những lời Kiều Dung nói với cô ở công viên hôm đó lời nào là thật?

Một Kiều Dung hiền lành, yếu đuối, luôn nở nụ cười ngọt ngào mỗi khi nói chuyện với cô, khiến cô muốn ghét cũng không thể. Nhưng lòng dạ lại quá ác độc, có thể âm thầm xúi dục đám đàn chị ra tay với cô. Một cái đập vào bụng cô lúc này của Kiều Dung cũng không hề nhẹ chút nào.

Thì ra, cô chính là bị về ngoài của cô ta lừa gạt mà không biết. Nếu như lúc này cô thật sự ngất đi, không phải chính tai cô nghe thấy, thì không biết cô còn bị cái về ngoài đó của cô ta lừa bao lâu.

Nhìn lại bản thân mình, khắp người đau nhức bầm tím, bị trói vào cây, đừng nói là cử động, đến thở cũng cảm thấy có chút khó khăn. Cô thở dài nhìn sắc trời đã dần tối, không thấy cô về, chắc Bảo An lo lắng lắm, nó mà thấy bộ dạng của cô lúc này thì sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?

Cô đang suy nghĩ miên man, thì một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu:

“Cậu có về luyện cái gốc cây này nhi!”

Cô ngẩng đầu thì thấy Anh Tú mồ hôi nhễ nhãi, chống một tay vào thân thờ dốc, đang cúi đầu nhìn cô. Cô ngạc nhiên nhìn cậu ấy:

“Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi bỏ quên đồ nên quay lại lấy, thấy xe cậu vẫn còn nên đi tìm.” Nói xong liền ngồi xổm xuống, gỡ trói cho cô. Cô chỉ biết nói:

“Cám ơn cậu, Anh Tú!” Anh Tú không phản ứng lại lời cảm ơn của cô, hỏi:

“Đi được không?” Cô không trả lời ngay, thử đứng lên đi vài bước, do bị trói khá lâu nên chân có chút tê. Tuy nhiên vẫn có thể đi được. Cô gật đầu, nói:

“Tôi tự đi được.” Anh Tú nghe vậy thì quay người đi trước, cô tập tễnh đi theo sau. Nhưng Anh Tú mới đi được mấy bước thì quay lại, không nói gì bước đến trước mặt cô ngồi xổm xuống:

“Tôi công.” Cô hoảng:

“Không cần đâu, tôi đi được.” Anh Tú có chút khó chịu nói:

“Cậu đi như thế thì khi nào mới về được. Mau lên đi.” Cô hét cách, đánh ôm lấy cổ Anh Tú để cậu ấy công mình. Trước đây cô cũng được Dương Từ Lâm công vài lần nhưng vẫn cảm thấy ngại, nằm trên lưng Anh Tú không dám động đậy. Anh Tú công cô chậm rãi bước đi. Đi được một đoạn thì Anh Tú nói:

“Sau này đừng đi đâu một mình, muốn đi thì tôi đi cùng, biết chưa?” Cô gật đầu, lại nhớ ra là cậu ấy không nhìn thấy, nên “ừ” một tiếng. Đi đến nhà xe, cô chợt nhớ ra một chuyện nên hỏi:

“Không phải cậu quay lại để lấy đồ sao, đã lấy chưa?”

“...” Không thấy Anh Tú trả lời, cô lại hỏi:

“Cậu cố tình quay lại đúng không?” Lần này Anh Tú trả lời:

“Ừ” Cô ngẹn ngào, bề ngoài cậu ấy lạnh lùng hờ hững như vậy nhưng lúc nào cũng giúp đỡ cô. Cô muốn nói gì đó, nhưng nhất thời không nghĩ ra, đành nói:

“Cám ơn.” Bất ngờ Anh Tú lại nói:

“Tôi ghét phải nghe câu “cám ơn” nên cậu đừng bao giờ nói trước mặt tôi, tôi xem cậu là bạn, không phải để nghe cậu nói từ đó.” Cô không trả lời, nhưng âm thầm ghi nhớ, bởi vì cô hiểu, cậu ấy nói như vậy tức là thực lòng coi cô là bạn bè của mình.

Anh Tú đưa cô về tận nhà rồi mới quay về, lúc này đường phố đều đã lên đèn. Cô nhìn đau rón rén bước vô nhà, nhưng vừa mở cửa đã nghe thấy giọng nói ầm ầm sự tức giận của Bảo An.

“Sao bây giờ chị mới về?” Thế nhưng khi nhìn rõ bộ dạng của cô, Bảo An lập tức cau mày:

“Chị làm sao thế này?” Không để cô trả lời Bảo An đã kéo cô lên phòng.

“Chị mau đi tắm, em lấy thuốc cho chị bôi.” Cô nghe lời răm rắp, lúc tắm xong thì thấy Bảo An ngồi trên giường bên cạnh là bông, băng. Cô nhận lấy, cẩn thận bôi. Bảo An ngồi bên cạnh không quên hỏi:

“Chị nói đi, là ai đánh chị ra nông nỗi này? Nam hay nữ.”

Cô chán chừ một lát rồi trả lời:

“Nữ.”

Bảo An nghe vậy thì không hỏi gì thêm, chờ cô bôi thuốc xong lại lấy cơm cho cô ăn rồi mới trở về phòng mình. Bảo An lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn:

[Nếu anh không có đủ sức bảo vệ chị tôi thì đừng nghĩ đến những chuyện khác nữa.] Bên kia lập tức trả lời:

[Cô ấy có chuyện gì rồi?] Bảo An chỉ xem mà không trả lời, làm người kia tức sôi gan nhưng lại không thể làm gì

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đơn giản vì anh không thích hợp làm anh rể tôi

Bảo An rời đi rồi, cô mệt mỏi nằm xuống giường, bỗng đập vào mắt cô là chú gấu bông đang lẳng lặng ngồi ở góc giường. Nó làm cô nhớ đến Dương Tử Lâm, bao lâu rồi hai người chưa nói chuyện với nhau nhỉ?

Cô ngồi dậy, để gấu “Lâm Lâm” trước mặt, nhìn Lâm Lâm hỏi:

“Dương Tử Lâm, cậu có thích tôi không?”

“Thích hay không thích thì phải nói để người ta biết chứ?”

Nói rồi cô chống hai tay xuống giường, nhìn chăm chăm vào “mắt” gấu “Lâm Lâm”. Nhìn hồi lâu mà chẳng hề nhận được “câu trả lời”, cô bực bội, chỉ chỉ tay vào trán nó, mắng:

“Lâm Lâm lì lợm, giống hệt Dương Tử Lâm, chẳng đáng yêu gì cả.” Cô bấu môi, ấn mạnh vào trán gấu “Lâm Lâm”, nó mắt thẳng băng, ngả ngửa ra giường. Nhìn nó nằm trên giường, tay chân đều giơ lên trên, cô có chút không nỡ, lại ôm nó vào lòng, thì thầm:

“Dương Tử Lâm ơi, tôi phải làm sao đây?”

Sáng hôm sau, cô vừa thức dậy thì đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, đi theo mùi hương thì đã thấy một thức ăn được đặt trên bàn, Bảo An đứng cạnh bàn, thấy cô đã mặc đồng phục thì nhũn mảy:

“Chị như thế còn muốn đi học?”

Cô đưa tay sờ sờ mấy cái băng cá nhân trên mặt, cười hì hì:

“Chỉ là mấy vết thương nhỏ, đâu đến mức phải nghỉ học.” Nhắc đến chuyện đi học, cô mới nhớ là hôm qua Anh Tú chở cô về bằng xe của cậu ấy, còn xe cô vẫn đang ở trường.

“A! Xe của chị vẫn đang để ở trường.”

Bảo An thần nhiên nói:

“Để em đưa chị đi.”

“Á! Thôi, em mà đưa chị đi thì không biết bọn họ lại nghĩ thế nào nữa!”

“Nếu không thì hôm nay chị nghỉ đi.” Cô nhăn mày, không muốn nhưng vẫn đành đồng ý:

“Được rồi!”

Cuối cùng Bảo An cũng chỉ chở cô đến cổng trường rồi thả cho cô xuống. Vừa lúc Anh Tú cũng tới, cậu ấy dừng lại trước mặt hai người hỏi:

“Sao không ở nhà nghỉ cho khỏe?” Cô bó tay nhìn Anh Tú, cô đi học mà cứ muốn cô nghỉ là thế nào?

Anh Tú không để ý đến biểu cảm của cô, nhìn Bảo An hờ hững hỏi một câu:

“Em cậu à?” Không đợi cô trả lời, lại nói:

“Dù sao cũng đến rồi, vào thôi!” Nói xong rồi đi thẳng vào trường. Cô hặn hặn lời.

Vào lớp, Lê Nghi vừa nhìn thấy cô thì hết hồn.

“Diệp Chi, cậu bị làm sao vậy, sao lại dán băng cá nhân khắp mặt thế này?”

“Cô chỉ cười, lúc khác mình kể cậu nghe.”

Giờ toán, cô đang loay hoay làm bài tập thì nghe giọng Hoàng Anh Tú, có điều không phải gọi cô mà là:

“Phan Lê Nghi.”

“Sao thế Diệp... ‘Lê Nghi theo phản xạ trả lời, nhưng mới nói được một nửa thì lại cảm thấy có gì đó không đúng, vừa rồi không phải là giọng Diệp Chi mà là...”

“Á! Là cậu mới gọi tôi hả?” Anh Tú sa sầm mặt, lạnh giọng:

“Cho tôi mượn cây bút.” Lê Nghi hành động giống như rô bốt lấy bút rồi đưa cho Anh Tú. Anh Tú cầm rồi hì hục viết bài, trong khi đó, Lê Nghi vẫn chưa hết bàng hoàng, quay sang cô xác nhận.

“Mình không phải đang mơ đấy chứ? Anh Tú mới nói chuyện với mình đó hả?” Cô bó tay.

“Cậu không mơ, được chưa?”

Giờ ra chơi cô kể lại nguyên văn những lời Kiều Dung nói với “Chị Nguyệt”, Lệ Nghi vừa nghe đến “chị Nguyệt” thì hoảng sợ, sau đó là tức giận.

“Con nhỏ đó đúng là không đơn giản, không những quen biết với chị đại của trường, lại còn xúi dục bọn họ đánh cậu, tâm địa xấu xa mà lúc nào cũng ra vẻ thánh thiện.”

“Minh cũng không ngờ.” Có điều Lệ Nghi vừa nhắc cho cô nhớ, Anh Tú cũng từng nói với cô một câu tương tự, không lẽ cậu ấy biết gì sao?

Lệ Nghi lại hỏi:

“Vậy cậu định làm gì Kiều Dung, không thể cứ để yên cho cô ta được.”

“Minh cũng chưa biết.” Lệ Nghi thờ dãi:

“Cậu hiền quá rồi đó, theo mình thì nên...” nói đoạn ghé vào tai cô thì thầm. Cô nghe mà trán cũng nhẩn lại.

“Như vậy có được không?”

Lệ Nghi vỗ tay cái bốp:

“Có gì mà không được, cậu cứ làm như thế cho mình.”

Cùng lúc đó, tại một nơi khác...

Dương Tử Lâm nhìn Bảo An phía đối diện có chút bất lực:

“Cậu mau nói cho tôi biết Diệp Chi như thế nào rồi?”

“Chị ấy không sao rồi, không cần anh phải lo?”

“Cậu... Tại sao cậu cứ thích làm khó tôi vậy?”

“Đơn giản vì anh không thích hợp làm anh rể tôi.” Dương Tử Lâm nghe Bảo An nói mà tức đến thở cũng khó khăn, thậm chí một tiếng, ai bảo cậu ta là em trai của Diệp Chi chứ. Cô đề xuống sự tức giận đang sục sôi, Dương Tử Lâm lại hỏi:

“Thôi được, vậy cậu nói cho tôi biết ai là người hại Diệp Chi?”

“Chuyện này, anh tự đi mà hỏi cái cô Kiều gì gì đó ấy.” Nói xong Bảo An liền quay người bỏ đi một mạch.

Dương Tử Lâm nhũn mảy, sao Bảo An lại nhắc đến Kiều Dung ở đây, liên quan gì đến cậu ấy. Thôi được, anh tự có cách tìm hiểu.

hazzzzz sắp tới tác giả " lặn " đề thi rồi, mà những 2 tuần liền cơ á.

Trong thời gian t/g lặn đề thi thì xin mọi người đừng có bơi truyện #Crush_Của_tôi_bá_đạo nhá mọi người

-----iu lắmm-----thương lắmm-----mà xa lắmm-----

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Kế hoạch chính thức bắt đầu !

Sau hôm cô bị đám đàn chị hội đồng, Bảo An nhất quyết muốn đưa cô đi học, còn Hoàng Anh Tú thì đưa cô về tận nhà. Bọn họ một người đưa đi một người đưa về, cô có cảm giác như mình là tội phạm bị giám sát vậy, nhưng mặc cho cô nói gì đi nữa thì hai người họ cũng không mảy may để ý. Mỗi ngày đều được hai đại soái ca đưa đón, cô sớm đã trở thành đề tài “buồn đưa lê” cho cả trường. Cô thật sự không muốn nhưng cũng chẳng thể làm gì khác hơn là ngày ngày hứng chịu những ánh mắt “ngàn viên đạn”.

Lúc ra chơi, nhân lúc Hoàng Anh Tú không để ý, Lệ Nghi nhanh chóng kéo cô ra một góc.

“Cậu thực hiện kế hoạch đến đâu rồi?”

Cô nghĩ một lát mới nhớ ra là kế hoạch gì, lắc đầu nguầy nguậy:

“Minh không làm được đâu, cậu biết da mặt mình mỏng mà.”

Lệ Nghi bắt lực nhìn cô:

“Trời ạ! Minh biết nên mới nói cậu phải mặt dày, mặt dày hiểu không? Cứ thế này thì Dương Tử Lâm sớm muộn gì cũng sẽ thích Kiều Dung mất thôi. Cậu muốn thế à?”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, cậu mà không làm thì... không bạn bè gì nữa hết.”

“Lỡ như...”

“Bà cô của tôi ơi!” Lệ Nghi vừa than một câu, cô lập tức im bặt.

Bỗng Lệ Nghi giống như nghĩ ra điều gì đó, cầm tay kéo cô đi.

“Cậu kéo mình đi đâu?” Lệ Nghi không trả lời, chỉ kéo cô đi một mạch, cô vừa định giằng tay ra thì bị Lệ Nghi trừng mắt, thế là ngoan ngoãn để cậu ấy kéo đi.

Đến trước căn-tin Lệ Nghi mới dừng lại nói:

“Kế hoạch chính thức bắt đầu, cậu đừng làm hỏng kế hoạch đấy nhé!”

Lệ Nghi nói xong liền đẩy cô ra phía trước còn mình thì lên ra một góc cách đó không xa. Cô chưa kịp hiểu chuyện gì thì mắt đã thấy Dương Tử Lâm và Kiều Dung đang ngồi cùng nhau, cô muốn quay lại cũng không kịp nữa vì Kiều Dung đã thấy nhìn thấy cô tươi cười nói:

“Diệp Chi, lâu lắm không gặp cậu, lại đây ngồi với bọn mình nè.”

Cô vốn không định ở lại nhưng nhìn thấy vẻ tươi cười giả tạo của Kiều Dung thì bao nhiêu tức giận trong lòng đều trào lên, tốt bụng để làm gì, hiền lành để làm gì? Cô phải đòi lại trức nỡ của cô.

Gật đầu xuống, cô nhìn Dương Tử Lâm, chào một tiếng:

“Chào cậu.”

Dương Tử Lâm nhìn thấy cô thì ngạc nhiên, hỏi một câu chẳng ăn nhập:

“Mặt cậu bị sao vậy?”

Cô đưa tay sờ miếng băng cá nhân duy nhất còn lại trên mặt, trả lời:

“Bị ngã thôi, không nghiêm trọng.”

Dương Tử Lâm không nói gì thêm nhưng Kiều Dung ở bên cạnh lại suýt xoa:

“Sao lại không nghiêm trọng, lỡ để lại sẹo thì sao?”

Cô quay lại cười cười với Kiều Dung:

“Không sao mà chỉ bầm tím một chút thôi.” Tuy miệng thì cười nhưng cô ruột gan cô xoắn lại với nhau muốn nôn một trận rồi, không hiểu sao lúc trước cô lại cảm thấy giọng nói của cô dễ nghe nữa. Tránh cho mình không nhận được mà nôn ngay tại đây, muốn chuyển chủ đề nhưng nhất thời không nghĩ ra nên nói gì.

Lúc này Dương Tử Lâm lên tiếng:

“Cậu muốn ăn hay uống gì không?”

“À, không cần đâu, tôi cũng mới ăn rồi.”

Kiều Dung vui vẻ lên tiếng:

“Phải rồi, mấy hôm trước bọn mình đi câu cá rất vui nha, Tử Lâm câu được rất nhiều cá, mình thì chỉ câu được mấy con thôi.” Rồi lại làm như tiếc nuối nói:

“Mình muốn rủ cậu đi cùng mà không gặp được cậu.”

Cô làm như không để ý nói:

“Không sao, chỗ đó mình với Dương Tử Lâm cũng đi nhiều lần rồi, khi khác có dịp mình lại đi cùng nhau.” Cô nhận thấy vẻ mặt của Kiều Dung cứng đờ mấy giây rất nhanh lại trở lại bình thường, tươi cười:

“Nhất định rồi.” Trong lòng cô âm thầm khinh bỉ, mặt nạ tốt thật đấy!

Dương Tử Lâm bất ngờ chuyển chủ đề:

“Hứa Diệp Chi, gần đây cậu có vẻ thân với tên học sinh mới lớp cậu nhĩ?”

Cô ngạc nhiên, chuyển chủ đề cũng quá nhanh đi, nhưng vẫn trả lời:

“Có chút thân, nhìn cậu ấy lúc nào cũng lạnh nhạt thế nhưng tốt bụng lắm, có dịp mình giới thiệu cho cậu và Kiều Dung quen nha!”

Cô hồn nhiên trả lời không hề nhận ra vẻ mặt Dương Tử Lâm càng ngày càng tối theo lời nói của cô. Kiều Dung sớm nhận ra nhưng lại làm như không mà nói:

“Hay quá, cậu nhất định phải đưa cậu ấy đến gặp bọn mình nha!”

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Cuộc gặp mặt 4 người

Cô cùng Dương Tử Lâm và Kiều Dung về lớp, đến trước lớp của hai người họ thì cô chào tạm biệt rồi về lớp mình. Vừa vào đã thấy Lê Nghi ngồi chễm chệ ở chỗ ngồi, không chút sợ hãi mà làm phiền Hoàng Anh Tú:

“Anh Tú à! Tôi cũng gọi cậu là Anh Tú được không?”

Hoàng Anh Tú không hề để ý đến lời của Lê Nghi, Lê Nghi lại tiếp tục đọc thoại:

“Có thể gọi tên tại sao lại phải gọi cả họ lẫn tên đúng không? Rất không gần gũi nha, chúng ta quen nhau cũng đã mấy tháng rồi, đâu đến mức xa lạ như thế đúng không?”

“Không phản đối chính là đồng ý nhé! Anh Tú à, chỉ tôi bài tập này đi mà!” Vừa nói vừa đưa quyển bài tập của mình đến trước mặt Hoàng Anh Tú.

Một số bạn nữ nhìn thấy hành động của Lê Nghi thì khinh thường:

“Vô sỉ!”

“Chiều này cũ lắm rồi, không có tác dụng đâu!”

“...”

Thế nhưng ngay sau đó bọn họ lập tức ngạc nhiên đến không khép được miệng, bởi vì cái người vạn năm chẳng bao giờ nói chuyện lại mở miệng:

“Bài nào?” Nói xong liền cầm lấy vở của Lê Nghi.

Lê Nghi liền vui vẻ chỉ vào vở:

“Bài này nè.”

Sau đó trong lớp chỉ còn tiếng nói không nóng không lạnh của Anh Tú giảng bài cho Lê Nghi.

Và... tiếng cầm rút xuống đất vang lên đều đều...

Trong lúc đó, cô rất tự nhiên lên tiếng:

“Lê Nghi, cậu chuồn cũng nhanh nhĩ!”

Lệ Nghi cười ha hả:

“Minh thấy cậu làm rất tốt, mình ở đó cũng đâu để làm gì.” Lại nói nhỏ với cô:

“Cậu cứ thế mà phát huy, phải chọc cho cô ta tức chết thôi!”

Cô không trả lời nhưng cũng thâm đồng ý, phải để cho cô ta biết, cô hiện không có nghĩa là dễ bắt nạt!

Tan học, Hoàng Anh Tú như mọi ngày “hộ tống” về nhà. Hai người im lặng đi cạnh nhau, bỗng cô nghe thấy tiếng Đỗ Kiều Dung gọi tên mình, quay lại đã thấy Đỗ Kiều Dung và Dương Tử Lâm đi ngay đằng sau.

Bọn họ một người thì mắt sáng lên nhìn cô và Hoàng Anh Tú, còn một người thì mặt mũi đen gần một nửa và có xu hướng đen thêm. Đỗ Kiều Dung không nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Dương Tử Lâm, nhìn chằm chằm vào Hoàng Anh Tú hỏi:

“Bạn cậu à, không giới thiệu một chút sao?”

Cô giới thiệu ngắn gọn:

“Anh Tú, lớp mình. Dương Tử Lâm, Đỗ Kiều Dung lớp bên cạnh.” Cô không hề cảm thấy có vấn đề gì nhưng khi vào tai của Dương Tử Lâm thì hoàn toàn khác.

Mặt Dương Tử Lâm khi này mới đen một nửa, vừa nghe từ “Anh Tú” từ miệng Diệp Chi, lập tức đen toàn bộ, đến khi nghe hết câu thì đến “bạn thân” có đứng bên cạnh cũng phải xấu hổ.

Cô thế nhưng lại gọi tên đó là “Anh” trong khi lại tên cậu họ, tên không thiếu một từ. Đáng giận nhất là cụm từ “lớp bên cạnh” kia, cậu đối với cô chỉ đơn giản là bạn học lớp bên cạnh thôi sao. Quen biết hơn mười năm cùng người mới quen vài tháng không khác nhau sao?

Đỗ Kiều Dung càng cười tươi hơn:

“Chào cậu, rất vui khi được quen cậu.”

Hoàng Anh Tú không quay lại, nhàn nhạt gật đầu. Nụ cười của Đỗ Kiều Dung lập tức cứng đờ.

Dương Tử Lâm thì một lời cũng không nói, trực tiếp vượt qua cả ba người, rất nhanh đã bỏ ba người một đoạn xa. Cô nhìn theo Dương Tử Lâm nhún vai, càng ngày càng khó hiểu.

Còn Kiều Dung lắp bắp hồi lâu vẫn không nói được từ nào. Cô nhìn bộ dạng vừa muốn đuổi theo vừa muốn ở lại của cô ta mà suýt nữa thì phì cười, may mà vẫn kìm lại được, thản nhiên nói:

“Cậu ta vẫn thường thế đó, không có chuyện gì đâu.”

Chương này ngắn quess à

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Trượt patin

Hôm sau, vừa ra chơi, cô đã nghe tiếng Kiều Dung:

“Diệp Chi ơi, đi căn-tin với bọn mình nha!”

Nếu là trước đây, cô nhất định sẽ nghĩ cách từ chối, nhưng bây giờ, mong còn không được nữa là... Cô cười:

“Được, đợi mình một lát.”

Đỗ Kiều Dung nghe được Diệp Chi đồng ý liền tức giận, vốn nghĩ là cô ta sẽ từ chối nên mới giả làm người tốt lấy điểm trước mặt Dương Tử Lâm, thật không ngờ cô ta lại đồng ý nhanh như vậy, bây giờ muốn nói không cũng không được. Thế nhưng một chút sóng này chỉ tồn tại trong lòng Đỗ Diệp Chi mà thôi, ngoài mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào, làm cho bao nam sinh không hẹn mà cùng đỏ mặt.

Trong ánh mắt ghen tị của tất cả mọi người trong lớp, cô cùng hai người bạn họ xuống căn-tin. Không để Đỗ Kiều Dung có cơ hội đi bên cạnh Dương Tử Lâm, cô liền chen vào giữa, tươi cười nhìn Dương Tử Lâm:

“Dương Tử Lâm, cất cái bản mặt “xã hội đen đòi nợ” đó đi cho tôi nhờ, cả ngày nhăn nhó, sắp thành ông cụ non rồi.”

Dương Tử Lâm nguyền cô, không vui nói:

“Kệ tôi, không mượn cậu lo.”

Con giận hôm qua đến giờ mới vui đi một chút, lại nghe Diệp Chi gọi mình là Dương Tử Lâm, muốn có bao nhiêu liền có bấy nhiêu khó chịu. Thật muốn hỏi cô ấy, tại sao lại cứ phải gọi cả họ tên cậu nhưng lời đến miệng rồi lại thôi. Chính cậu cũng luôn gọi như vậy mà. Bất lực thở dài...

Có điều hôm nay Diệp Chi rất lạ, mọi lần chỉ thấy cô ấy đi phía sau, thì thoáng chỉ cười một hai cái, nói vài câu. Hôm nay thì nói đặc biệt nhiều, nói luôn cả phần của Kiều Dung. Thấy Diệp Chi vui vẻ như vậy, khuôn mặt tự nhiên cũng hòa hoãn đi rất nhiều.

Đỗ Kiều Dung này giờ vẫn chưa nói được câu nào, lên tiếng:

“Chiều nay không có tiết học, giá như có thể đi đâu đó chơi thì hay biết mấy, Tử Lâm nhỉ?”

Đỗ Kiều Dung cố ý nhấn mạnh tên Tử Lâm, giống như là muốn nhắc nhở cô tránh sang một bên, để không gian riêng cho cô ta và Dương Tử Lâm vậy.

Trong bụng Diệp Chi cười thầm, chắc chắn là Đỗ Kiều Dung rất tức giận rồi mới nói trắng ra như thế.

Cô cố tình làm như không hiểu, nói:

“Chiều nay mình cũng không có tiết, hay là chúng ta cùng đi trượt patin đi, thật lâu rồi không chơi nha!”

Dương Tử Lâm gật đầu, xem như là đồng ý. Thấy thế Đỗ Kiều Dung càng tức hơn, nhưng cũng không làm thế làm gì khác hơn là cười cười, hưởng ứng:

“Nhất định sẽ rất vui nha!” Trong lòng Đỗ Kiều Dung thầm tính toán, tìm cơ hội thích hợp “tâm sự” với Diệp Chi.

Buổi chiều, ba người thực sự đến một câu lạc bộ patin. Cô vẫn là phong cách thường ngày, quần jeans, áo phông. Đỗ Kiều Dung thì hoàn toàn ngược lại, cô ta mặc một váy ngắn, đúng kiểu dịu dàng, thanh thoát. Có điều trượt patin thì không thích hợp lắm thì phải.

Cô nhanh chóng thay giày, vào sân. Nhưng lại không thấy Dương Tử Lâm và Đỗ Kiều Dung đâu. Cô tìm một hồi thì thấy hai người đó vẫn còn ở ngoài sân. Hình như là Dương Tử Lâm đang chỉ cho Đỗ Kiều Dung cách đeo giày patin.

Chờ một lát, Kiều Dung cũng đã đi giày xong, nhưng vừa mới đứng dậy đã lao đảo ngã vào lòng Dương Tử Lâm đang đứng ngay bên cạnh. Cô nhìn thấy liền hiểu, rõ ràng là giả bộ để được Dương Tử Lâm đỡ mà. Cô thầm nghĩ “mặt dày, vô si!”

Dường như cô có thể đoán được tiếp theo Đỗ Kiều Dung sẽ diễn cái gì rồi. Nhất định là cô ta sẽ nhờ Dương Tử Lâm chỉ dạy, còn cô vì đã biết nên sẽ bị gạt qua một bên. Đúng là âm hiểm. Có điều hình như đến đây là cô đề nghị thì phải.

Bất lực vỗ trán, cô đúng là ngốc mà, lại tiếp tay cho gạt rồi!

Sau đó thì đúng như cô đoán, Đỗ Kiều Dung yếu ớt bám vào Dương Tử Lâm để di chuyển. Cô đến gần, quan tâm hỏi:

“Kiều Dung sao thế?”

Kiều Dung xấu hổ cười cười:

“Không sao, chỉ là mình không biết trượt thôi.”

Dương Tử Lâm cũng nói:

“Hứa Diệp Chi, cậu tự chơi một mình đi, tôi hướng dẫn cho Kiều Dung một lát.”

Kiều Dung ái ngại:

“Thật ngại quá! Xin lỗi cậu nha!”

Cô cười:

“Không sao, cậu luyện tập cẩn thận chút nha.”

Trong sân có khá nhiều người nhưng vì sân rộng nên không quá chật chội. Cô ở giữa sân trượt tới trượt lui, vừa trượt vừa nghĩ cách làm sao để kéo Dương Tử Lâm ra trượt cùng với mình.

Dương Tử Lâm thì không thấy đâu nhưng lại thấy một bạn nam tầm tuổi cô đến gần:

“Nhìn bạn trượt rất đẹp mắt, xem ra cũng thường tới đây nhỉ?”

Cô gật đầu, cậu ta lại nói:

“Sao mình chưa thấy bạn bao giờ nhỉ.”

“Không thấy cũng không có gì lạ.”

“Bạn học trường XXX đúng không? Tôi cũng học ở đó đấy, lớp 11B2.”

Cô cười cười:

“Thế thì cậu phải gọi tôi là chị rồi.”

Cậu ta có chút không tin:

“Thật sao, nhìn không giống nha!”

“Tôi nói thật, tin hay không thì tùy.”

Hai người nói chuyện ở bên này, không hề nhận ra Dương Tử Lâm ở đằng xa mặt đã sớm đen hơn nửa

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: “Cô ấy là của tôi, không khiến cậu quan tâm!”

“Phải rồi, tôi tên Trần Nghĩa, chị tên gì?” Thực sự thì Trần Nghĩa cũng không muốn đâu, một tiếng chị này phải uốn lưỡi mấy lần mới có thể nói ra khỏi miệng.

“Tôi...”

“Tên người ta cậu hỏi làm gì?” Chủ nhân của câu nói này không ai khác chính là...

Dương Tử Lâm nhìn cái tên đang lần la làm quen với Diệp Chi, lại nhìn đám con trai đang lén nhìn cô. Trong lòng Dương Tử Lâm nổi lửa. Chi mới “thả” cô ra một lát mà đã có nhiều người để ý đến cô như vậy.

Lại nhìn Kiều Dung còn chưa đứng vững bên cạnh, nói:

“Cậu cứ bám vào thành tập di chuyển đi, tôi qua bên kia một lát.” Nói xong liền đi về phía Hứa Diệp Chi.

Đúng lúc nghe thấy cậu nhóc kia hỏi tên Diệp Chi mà cô cũng định nói tên mình, không cần nghĩ liền phun ra một câu đầy dấm:

“Tên người ta, cậu hỏi làm gì?”

Diệp Chi nghe thấy thì giật mình nhìn Dương Tử Lâm đã đứng cạnh mình từ lúc nào. Trần Nghĩa bị phá đám không vui nhú mày:

“Cậu là ai?”

Dương Tử Lâm không trả lời, trực tiếp đưa tay khoác vai Diệp Chi, khẳng định chủ quyền. Ánh mắt nhìn Trần Nghĩa như muốn nói: “Cô ấy là của tôi, không khiến cậu quan tâm!”

Đối với hành động này Diệp Chi sớm đã quen nên cũng không thấy lạ, càng không nhìn thấy ánh mắt “biết nói” của Dương Tử Lâm. Nhưng Trần Nghĩa thì hiểu rất rõ. Hừ lạnh một tiếng rồi mới quay sang cười với Diệp Chi.

“Chào chị nhé! Rảnh rồi nhớ sang lớp tôi chơi.”

Cô trả lời theo phép lịch sự:

“Được.”

Trần Nghĩa đột nhiên bỏ đi cô chỉ thấy lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, quay lại hỏi Dương Tử Lâm:

“Không phải cậu đang ở chỗ Kiều Dung sao?”

Cô còn chưa kịp nói hết câu, Dương Tử Lâm đã nổi đóa:

“Ai cậu cũng nói tên được hả? Còn muốn gặp lại cậu ta sao?”

Cô bĩu môi:

“Tôi chỉ trả lời cho có thôi, cũng đâu có tìm cậu ta thật, cậu nổi đóa thế làm gì?” Cô lại làm vẻ mặt cụt hứng:

“Biết thế chẳng đến đây làm gì.”

Dương Tử Lâm nghe thế thì dịu giọng:

“Chẳng phải tôi qua đây chơi cùng cậu rồi đó thôi.”

Cô ngạc nhiên:

“Cậu đang tập cho Kiều Dung mà.”

“Cậu ấy tự tập được.”

“Thế có được không?” Cô ra chiều suy nghĩ lắm nhưng thực ra trong bụng đang cười thầm rồi.

“Được mà.”

Dương Tử Lâm kéo cô qua khu có chướng ngại vật, nói:

“Trượt trên đường bằng lâu vậy chắc chán rồi, đổi kiểu chơi đi. Xem thử trình độ của cậu đến đâu rồi.”

“Được thôi!”

Cô và Dương Tử Lâm chơi rất vui vẻ, lâu rồi, bọn họ mới có thời gian ở bên nhau như thế này. Thật lâu, thật lâu rồi mới lại vui vẻ như vậy.

Nhân lúc Dương Tử Lâm đi ra ngoài, Đỗ Kiều Dung liền gọi cô:

“Diệp Chi ơi, có thể giúp mình một chút không?”

“Sao thế?”

“Cậu chỉ mình cách trượt nha.”

Cô gật đầu, nói vừa làm mẫu vừa nói một cách đơn giản. Cô còn chưa làm xong lại nghe Kiều Dung lơ đãng nói:

“Gần đây Dương Tử Lâm thường không để ý tới mình, mình rất lo, mình nên làm gì đây?”

Cô dứt khoát nói:

“Kiều Dung nè, đừng trách mình nói thẳng, mình biết cậu thích Dương Tử Lâm, mình cũng vậy, chúng ta cạnh tranh công bằng đi.”

Cũng vì một lúc xúc động nhất thời mà cô một đêm mất ngủ. Cô đã chính thức khiêu chiến rồi, không thể lơ là được. Lỡ như Kiều Dung “đánh nhanh thắng nhanh” thì không phải là cô thua sao? Nhưng lời đã nói, muốn rút lại cũng không kịp.

Những lúc như thế này, bạn nhỏ “Lâm Lâm” chính là người chịu trận.

“Lâm Lâm nhất định là không muốn chị buồn đâu đúng không? Em nói xem chị phải làm gì để dành Dương Tử Lâm về đây?”

“...”

Sáng hôm sau cô đem theo cặp mắt gấu trúc đến lớp làm Lệ Nghi giật mình:

“Gấu trúc ở đâu xuống lòng ra ngoài thế này?”

Cô nguyệt Lệ Nghi một cái sắc lẹm, kéo Lệ Nghi ra ngoài.

“Cậu đi với mình một lát.”

Đến chỗ vắng người, cô nói:

“Bây giờ mình phải làm gì đây?”

Lệ Nghi ngờ ngác:

“Cái gì làm gì?”

Cô giải đầu:

“Thì... thì Dương Tử Lâm ấy.”

“Cái gì Dương Tử Lâm, cậu nói rõ ra xem nào?”

“Hôm qua mình lỡ nói với Đỗ Kiều Dung là sẽ cạnh tranh công bằng rồi.”

Lệ Nghi vỗ đùi cái bốp:

“Hay lắm Diệp Chi, cậu cứ phải như thế chứ! Thật không làm mình thất vọng mà.”

“Nhưng mà, tiếp theo mình phải làm gì?”

“Làm gì? Tô tình chứ làm gì.”

“Cậu nói mình tô tình á?”

Cùng lúc đó, tại một nơi khác. Một đám người tụ tập ở khu đất trống sau dãy lớp học.

“Con nhỏ đó thật to gan!”

“Phá đám chị thì cũng thôi đi, còn muốn cạnh tranh công bằng?”

“Xem ra trận đòn lần trước chưa làm cô ta sợ rồi? Để em kêu đàn em cho cô ta một trận như từ, lần này sẽ không để cô ta lết được đến trước mặt Dương Tử Lâm.”

Đỗ Kiều Dung đứng ở giữa đám người đó, mặt lạnh lùng:

“Tôi thấy sử dụng bạo lực không có tác dụng đâu, con gián đó sống dai lắm.”

Đỗ Kiều Dung vừa dứt lời, một giọng nói không nhanh không chậm vang lên cách đó không xa:

“Cô nói đúng, trước đây tôi cũng thường gọi Diệp Chi như vậy... Nhưng cô thì không có cái quyền đó đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: “Lần trước là cô đánh Diệp Chi?”

Cả đám quay lại nhìn người đó, nhận ra Dương Tử Lâm thì phản ứng tiếp theo chính là quay lại nhìn Kiều Dung đã sớm trắng bệch.

Khoảnh khắc giọng nói đó cất lên mặt Kiều Dung liền biến sắc. Trong đầu không ngừng nghĩ ra một lý do biện hộ cho câu nói vừa rồi của mình.

Dương Tử Lâm tiến thẳng về đám người, dừng lại trước mặt cái người mới nói là muốn đánh Diệp Chi một trận như từ kia, nói một câu khiến cho người ra không rét mà run:

“Lần trước là cô đánh Diệp Chi?” Cô ta không nói được lời nào.

“Còn đánh chưa đủ?” Lần này người cô ta run lên mấy cái rồi trực tiếp ngã ra đất.

Dương Tử Lâm lại quét mắt nhìn từng người, nhìn đến ai thì người đó liền đổ mồ hôi hột, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Kiều Dung.

“Đầu tôi nhất định là dính nước mới tin lời cô.”

“Tôi có thể đoán được cô sẽ trở thành diễn viên nổi tiếng.”

“Tôi không có thói quen tiếp xúc với người nổi tiếng, vậy nên chuyện với cha mẹ tôi cô tự giải quyết đi.”

“Đợi đến khi tôi đụng tay vào, sẽ không nhẹ nhàng như vậy đâu.”

Tuy rằng mỗi câu Dương Tử Lâm đều nói bằng lạnh nhạt, nhưng ý châm chọc thì không ai không nghe ra. Theo đó, sắc mặt của Kiều Dung chuyển đỏ, tím, cuối cùng thì trắng lại càng trắng. Cuối cùng chỉ có thể thốt ra một câu:

“Cậu biết từ khi nào?”

“Đủ để hối hận.” Nghe đến đây thì Đỗ Kiều Dung đã không chịu nổi, kéo tay Dương Tử Lâm đang định rời đi, hét lên:

“Tại sao cậu lúc nào cũng chỉ đề ý tới Hứa Diệp Chi? Tôi có chỗ nào thua cô ta?”

Dương Tử Lâm không quay lại, nói:

“Cô không thua nhưng, cô ấy mới là người trong lòng tôi, cô cái gì cũng không phải.” Dương Tử Lâm từ đầu đến cuối vẫn là một bộ dạng lạnh nhạt nhưng trong mắt lại chứa đựng sự dịu dàng mềm mại.

“Cô ta đâu có thích cậu.”

“Sẽ thích, chỉ là sớm hay muộn. Còn nữa, Diệp Chi, không phải cô ta này, cô ta nọ.” Nói xong liền rời đi, để mặc Đỗ Kiều Dung tức đến đỏ mặt. Và một người khác với nhiều suy nghĩ.

Nếu Diệp Chi mà nghe thấy những lời này có lẽ sẽ vui đến ngủ cũng phải cười. Nhưng Diệp Chi lúc này đang ở một nơi khác, rối rắm...

Nhất định phải tỏ tình sao? Dương Tử Lâm mà từ chối thì cô phải dấu mặt đi đâu? Nhưng cô không tỏ thì Đỗ Kiều Dung sẽ tỏ, không thể để thua cô ta được.

Nếu tỏ tình thì phải làm thế nào đây, trực tiếp? Viết thư? Cô là con gái, làm thế có ổn không? Liệu Dương Tử Lâm có cười cô không?

Ai nhaaa! Sao mà khó nghĩ quá hà! Làm thế nào mới tốt đây?

Kết quả của việc rối rắm chính là... hình phạt quen thuộc. Khi cô còn đang mãi trả lời mười vạn câu hỏi vì sao thì giọng nói “thân thiết” của cô Dung đã vang trên đỉnh đầu:

“Em có biết là đang trong tiết của tôi không hả?”

Cô giật mình:

“Ồ... dạ, biết ạ.”

“Vậy em biết nên làm thế nào rồi chứ?” Cô Dung nói rất là nhẹ nhàng nhưng vẫn đủ để khiến cô sợ hãi. Im lặng đứng dậy, im lặng ra khỏi lớp.

Trước đó, cô còn kịp nguyệt Lê Nghi một cái, lại bất ngờ phát hiện Hoàng Anh Tú đang nhìn Lê Nghi. Ánh mắt cậu ấy có chút giống với ánh mắt của cô khi nhìn lên Dương Tử Lâm thì phải!

Bởi vì phát hiện mới này, rối rắm càng thêm rối rắm...

Tan học, cô cùng Anh Tú về nhà, gặp Dương Tử Lâm. Vừa nhìn thấy cậu ấy, cô liền nhớ đến ý định tỏ tình, mặt không tự chủ đỏ lên. Tránh cho Dương Tử Lâm nhìn thấy, cô leo lên xe, đi trước.

Dương Tử Lâm thấy Diệp Chi đi trước cũng không vội, lại gần Hoàng Anh Tú nói:

“Tôi đưa Diệp Chi về được, không phiền cậu.”

Hoàng Anh Tú không nói gì, nhướn mày nhìn Dương Tử Lâm. Cậu thấy nhìn cái nhướn mày đó, tức giận:

“Cậu nên nhớ Diệp Chi là của tôi!”

“Bọn tôi chỉ là bạn.” Hoàng Anh Tú ném lại một câu rồi bỏ đi.

Diệp Chi đi một lát, quay lại thì không thấy Anh Tú đâu, chỉ thấy Dương Tử Lâm. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn mặt lại đỏ, đi đường mà mặt cứ cúi gầm xuống.

“Cậu làm gì mà cứ cúi gầm mặt xuống thế, sao nhìn đường?” Dương Tử Lâm hỏi mà cô cũng không dám ngẩng lên.

“Tôi... tôi hơi mệt.”

Qua một lúc lâu, Dương Tử Lâm ấp úng hỏi:

“Cậu với tên kia là thế nào vậy?”

“Hả... tên kia?” Cô không hiểu Dương Tử Lâm đang nhắc đến ai, hỏi lại.

“Là tên ở nhà xe ấy.”

“Anh Tú? Là bạn, sao thế?”

Dương Tử Lâm nghe thế thì nhú mồm, hỏi lại:

“Bạn mà cậu gọi hần ta là “anh”?”

Nghe thế Diệp Chi liền hiểu ra là Dương Tử Lâm đang hiểu lầm, liền nói:

“Là Anh Tú trong Hoàng Anh Tú, không phải anh Tú.” Nói xong còn cười một trận

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: “Sau này, tôi sẽ không để ai chen vào giữa chúng ta nữa.”

Nhìn Diệp Chi cười, Dương Tử Lâm làm vẻ tức giận, nhưng trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ là hiểu lầm, thật may mắn!

Đến trước cổng nhà Diệp Chi, Dương Tử Lâm dừng lại, cô cười, vẫy tay:

“Chào cậu, tôi vào nhà đây.”

Dương Tử Lâm gật đầu nhưng không hề có ý định đi tiếp, nhìn cô như muốn nói gì đó, cô lại hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

“Diệp Chi à, xin lỗi cậu nhé!”

Cô ngạc nhiên:

“Sao tự nhiên lại xin lỗi?” Cô không hề nhận ra là giọng Dương Tử Lâm dịu dàng hơn mọi khi rất nhiều.

Dương Tử Lâm không trả lời mà hỏi ngược lại:

“Cậu vẫn coi tôi là “trúc mã” của cậu chứ?”

“Tất nhiên rồi, tôi chỉ có một “trúc mã” là cậu thôi.”

Dương Tử Lâm nghe được câu nói đó thì thoải mái cười, nhẹ giọng:

“Tôi cũng vậy.” Diệp Chi nhìn thấy nụ cười của Dương Tử Lâm thì ngẩn người, lâu rồi mới thấy cậu ấy cười tươi như vậy.

Qua một lúc Dương Tử Lâm lại nói:

“Sau này, tôi sẽ không để ai chen vào giữa chúng ta nữa. Nhất định!” Không chờ Diệp Chi trả lời đã đi mất.

Chờ Dương Tử Lâm vào nhà rồi cô mới phản ứng lại lời Dương Tử Lâm vừa nói, sẽ không để ai chen vào quan hệ “thanh mai trúc mã” của bọn họ? Phải rồi, không phải Kiều Dung lúc nào cũng theo sau Dương Tử Lâm sao, hôm nay lại không thấy bóng dáng đâu. Vậy là Dương Tử Lâm đã biết rồi?

Bảo An đứng trong nhà nhìn ra, nhú mồm, cứ nghĩ là tên đó không có cơ hội để tiếp cận chị, thế mà...

Lại nhìn Diệp Chi còn đang ngẩn ngơ ngoài cổng, không biết tên kia nói cái gì nữa. Bỏ đi, chuyện của hai người ngốc này, cậu không thêm xen vào nữa. Tránh cho tự làm khổ chính mình.

Buổi chiều, cô vừa mới đưa xe ra ngoài đã thấy Dương Tử Lâm đứng chờ, cậu ấy thấy cô ra liền phàn nàn:

“Khi nào cậu mới thôi lè mề đây?”

Cô một chút cũng không hề khó chịu mà ngược lại còn vui vẻ cười hì hì:

“Thế mới là tôi chứ!” cảm giác được trở lại ngày trước, khi mà cô chưa biết đến cái tên Đỗ Kiều Dung vậy. Thật tốt!

Nhưng mà cho dù không còn Đỗ Kiều Dung thì sẽ lại có một người khác, khác nữa xuất hiện và đẩy cô ra xa Dương Tử Lâm. Cậu ấy nổi bật như vậy mà.

Cô không muốn như vậy, cô muốn biết Dương Tử Lâm có thích cô một chút nào không? Nghĩ vậy, cô liền quay sang Dương Tử Lâm đang đi bên cạnh, thử dò hỏi:

“Tôi chỉ mong chúng ta mãi bên nhau như thế này.”

“Nhưng tôi không muốn.”

“Hả?” Cô không ngờ Dương Tử Lâm lại trả lời như vậy, nhất thời đơ ra.

Dương Tử Lâm cười:

“Phải thân thiết hơn nữa.”

“A! Như bây giờ còn chưa đủ thân sao?”

Dương Tử Lâm nghiêm túc lắc đầu:

“Chưa đủ.”

Thân thiết hơn, tức là yêu sao? Dương Tử Lâm là nói thật hay chỉ là đang đùa với cô thôi? Cô không biết.

Nhưng cô thật sự muốn đánh cược một lần, dù có thành công hay không.

Đến cổng trường, cô định nói Dương Tử Lâm chờ như mọi khi nhưng lại nghĩ gần đây cô không có không ít sò-can-đan nên thôi, vậy mà Dương Tử Lâm giống như đọc được suy nghĩ của cô, hỏi:

“Đừng nói là lại bắt tôi chờ cho cậu vào trước? Hôm nay sẽ không có chuyện đó đâu nhé!”

Cô gãi đầu:

“À... ừ, cũng định vậy.”

“Cùng vào đi.”

Dương Tử Lâm vừa vào trường, tiếng hét của các nữ sinh lập tức vang lên. Cô quay sang nhìn, thấy cậu ấy vẫn thản nhiên như thường, xem ra là quá quen rồi.

Vừa vào lớp, cô liền cầu cứu “quân sư quạt mo” Lê Nghi.

“Cậu giúp mình viết một lá thư đi.”

“Sao lại là mình?”

“Cậu là quân sư của mình, không nhờ cậu thì nhờ ai!”

Lê Nghi còn định nói gì đó rồi lại thôi, cúi đầu cặm cụi viết. Một lát đưa nó cho cô. Cô đọc đến đâu, mặt liền đỏ lên đến đấy, đọc xong thì đến tai cũng đỏ. Đập luôn tờ giấy vào mặt Lê Nghi:

“Cậu viết cái gì thế hả?”

“Thì thư tình chứ gì. Hay quá hả?”

“Hay cái đầu cậu ấy, sến muốn chết.” Một lát thì “yêu anh” một hồi lại “anh yêu”, Dương Tử Lâm đọc xong mà không cười cô, thì cô đi đầu xuống đất.

Lệ Nghi bấu môi khinh thường:

“Cậu chẳng biết gì cả, thư tình phải thế mới lãng mạn chứ!”

Cô nguyệt Lệ Nghi không nói, vẫn là tự mình viết đi. Nhưng... cầm bút rồi lại chẳng biết viết gì. Nói trực tiếp thì cô lại không đủ dũng khí. Sợ rằng áp úng nửa ngày cũng chẳng nói được từ nào. Haizzz

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tổ tình với Dương Tử Lâm

Sau nhiều giờ hì hục, dốc hết vốn liếng mười mấy năm học văn ra, thì cuối cùng Diệp Chi cũng viết được cái gọi là thư tình.

Thấy cô viết xong, Lệ Nghi đòi đọc nhưng cô nhất quyết không cho. Lệ Nghi phụng phịu:

“Đọc mà cũng không cho, chẳng tôn trọng quân sư gì hết.” Cô trừng mắt nhìn Lệ Nghi:

“Tớ có thích cậu đâu mà đòi đọc, I’m not les, ok?” Đùa à? Đọc để cười thư của cô chắc, cô lấy đầu dũng khí để đưa nó cho Dương Tử Lâm.

“Không cho thì thôi, cậu đi mà đưa cho người ta đọc đi, mà nghe nói người nào đó mỗi ngày nhận được cả kí thư tình, không cẩn thận là lẫn trong đó đấy nhé!”

“Thật á?” Cô không tin lắm nhưng lại nghĩ nữ sinh trong trường ái mộ Dương Tử Lâm nhiều thế, cũng có khả năng lắm.

“Chứ sao. Cứ nhìn số nữ sinh trong ngóng cậu ấy đến trường là biết.”

Cô vốn định nhờ người đưa nó cho Dương Tử Lâm giờ nghe Lệ Nghi nói thế lại lưỡng lự. Lỡ như cậu ấy thực sự không đọc thì phải làm thế nào? Cô muốn tỏ tình thôi, sao mà khó quá vậy???

Đứng thập thò trước cửa lớp Dương Tử Lâm hồi lâu mà vẫn chưa biết nên làm thế nào, đột nhiên có người vỗ vai cô, làm cô giật nảy mình, suýt nữa thì hét toáng lên. Quay lại nhìn hóa ra là Dương Tử Lâm đã đứng sau cô từ lúc nào, nhanh tay dấu lá thư ra sau lưng.

Dương Tử Lâm nhìn cô nghi ngờ:

“Cậu làm gì trước cửa lớp tôi thế?”

Cô ấp úng:

“Tôi... tôi đứng ngắm cảnh thôi.” Nói ra rồi lại thấy hối hận, lí do cũng dễ tin quá.

Dương Tử Lâm cũng đã để ý thấy tay cô giấu sau lưng, nhìn ra sau lưng cô hỏi:

“Cậu dấu cái gì sau đó?”

“Đầu có...” Cô chưa nói xong thì cậu ấy đã lấy được lá thư, cô đỏ mặt, lái sang thành thư của bạn:

“Là bạn cùng lớp nhờ tôi đưa cho cậu.” Nói xong liền chạy một mạch về lớp, không quay đầu lại, không có cơ hội nhìn thấy biểu tình khiếp sợ của Dương Tử Lâm.

Cái gì mà bạn nhờ, cậu có thể không nhận ra chữ của Diệp Chi? Nhưng mà cô ấy cũng sẽ viết mấy lá thư kiểu này sao?

Mở lá thư, Dương Tử Lâm cẩn thận đọc từng chữ một, chỉ sợ mình sẽ đọc nhầm. Đọc đến câu “Dương Tử Lâm, tôi thích cậu!” thì hoàn toàn không giữ được bình tĩnh nữa.

Diệp Chi sau khi về lớp liền bị Lệ Nghi hỏi dồn dập:

“Đưa chưa, cậu ta nói thế nào? Đồng ý không?”

Cô không trả lời, chỉ lắc đầu. Lệ Nghi thấy cô lắc đầu cũng suốt ruột.

“Làm gì mà lắc đầu mãi thế, cậu bị từ chối? Không phải chứ, để mình qua đó hỏi cho rõ ràng.”

Lệ Nghi đứng dậy định đi nhưng bị Hoàng Anh Tú kéo lại.

“Chuyện người ta, cậu xen vào làm gì?”

Đúng lúc này thì Dương Tử Lâm xuất hiện trước cửa lớp, trước ánh mắt hình trái tim của các bạn nữ và ghen tị của các bạn nam, một đường đến trước mặt Diệp Chi, cầm tay, kéo cô ra ngoài.

Cô máy móc đi theo Dương Tử Lâm, định thần lại thì đã ở sân sau rồi. Lại nhìn thấy bức thư trên tay cậu, liền biết là cậu ấy đã đọc rồi. Mặt đã đỏ đến tận mang tai, còn cố làm như không có chuyện gì, hỏi:

“Sao lại kéo tôi ra đây, sắp vào lớp rồi.” Không ngờ Dương Tử Lâm lại hỏi thẳng:

“Cậu thích tôi?” Nghe cậu ấy nói giọng giật dử, tự nhiên cô muốn khóc.

“Tôi viết rất rõ mà, cậu bị mù chữ à? Không thích thì cứ nói là không thích. Tôi có ép cậu phải thích tôi đâu.” Không thích thì thôi, có cần phải như thế không. Cô đã lấy hết can đảm để tỏ tình với cậu thế mà.

Dương Tử Lâm thấy mắt cô đỏ lên thì lúng túng:

“Cậu đừng khóc, tôi đâu có nói là không thích?”

“Ai khóc chứ... Hả?”

Dương Tử Lâm gãi gãi đầu:

“Vốn định hai ngày nữa sẽ tỏ tình với cậu vậy mà...”

Cô phải mất mấy giây mới tiêu hóa được câu nói của Dương Tử Lâm. Vậy là cậu ấy cũng thích cô? Còn định tỏ tình?

Sau khi tiêu hóa hết đồng thông tin đó thì phản ứng đầu tiên của cô là... lấy lại lá thư. Nhưng Dương Tử Lâm đã nhanh tay đưa lên cao. Cô chỉ đứng đến vai cậu nên không thể nào với tới được. Một tay chống hông, một tay chia trước mặt Dương Tử Lâm:

“Trả lại nó cho tôi, coi như hôm nay chưa có chuyện gì hết.”

Dương Tử Lâm hất tay cô ra, ung dung cất vào túi:

“Sao lại thế được? Cậu đã tỏ tình rồi thì tôi sẽ đồng ý. Đây là chứng cứ, cậu đừng hòng chối.”

Cô tức đến giậm chân:

“Cậu chơi xấu!”

Dương Tử Lâm cười gian mãnh:

“Dù thế nào thì từ giờ trở đi, cậu chính là bạn gái của tôi. Nhớ đấy!”

Cô chợt nhớ là đã bỏ qua một chuyện, hỏi lại:

“Tại sao cậu phải chờ hai ngày nữa mới tỏ tình với tôi?”

Dương Tử Lâm cóc đầu cô, nắng yêu:

“Ngốc ạ, sinh nhật cậu.”

Cô bị cóc đầu không những không vui ngược lại còn thấy vui vẻ. Sinh nhật cô, chính cô cũng không nhớ. Thế nhưng cậu ấy lại luôn nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Không ăn được thì đạp đổ

Vậy là cô trở thành bạn gái của Dương Tử Lâm rồi, đơn giản thế thôi sao? Sao cô cứ có cảm giác như mình đang nằm mơ thế nhỉ?

Cả buổi học người cô cứ lảng lảng như đang trên mây, muốn tìm cái gì đó để chứng thực sự thật là cô đã tỏ tình và Dương Tử Lâm cũng thích cô, thế nhưng tìm hoài cũng không tìm được thứ gì.

Dương Tử Lâm đang ngồi ở lớp bên cạnh cũng không khác cô là bao, có điều trong túi cậu vẫn còn thư tình của Diệp Chi đưa nên hoàn toàn có thể khẳng định, đây là sự thực.

Cứ nghĩ mình đơn phương lâu nay bỗng lại nhận được lời tỏ tình từ cô, còn gì vui hơn thế. Từ giờ trở đi, Diệp Chi chính là bạn gái của Dương Tử Lâm cậu, không cần lo lảng cô không thích mình, không lo bị cô từ chối. Thật sự quá tốt!

Chỉ cần nghĩ đến có thể cùng cô ở một chỗ, Dương Tử Lâm không nhận được dương lên khoe miệng nhẹ.

Nụ cười này làm không ít nữ sinh trong lớp luôn âm thầm để ý Dương Tử Lâm suốt ngất. Người nổi tiếng lạnh lùng, hôm nay lại có thể cười một mình, không phải là rất lạ sao?

Ai không biết chứ Kiều Dung thì vừa nhìn liền hiểu, có thể khiến Dương Tử Lâm cười chắc chắn là liên quan đến nhỏ Diệp Chi, nhìn Dương Tử Lâm một tay còn cẩn thận miết túi quần lộ ra một góc tờ giấy màu hồng.

Kiều Dung tức giận, có ý nghĩ, không ăn được thì đập đổ.

Đến tận khi tan học, nhìn Dương Tử Lâm đang đi bên cạnh, cô vẫn cảm thấy có chút không thật. Mà không thật thì phải kiểm tra, có điều cách kiểm tra của cô hơi bị ấu trĩ, cô gọi:

“Dương Tử Lâm ơi?”

“Ơi!”

“Cậu đã là bạn trai tôi rồi đúng không?”

“Ừ.”

Một lát sau.

“Dương Tử Lâm nè.”

“Ừ.”

“Chúng ta thật sự trở thành người yêu rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“...”

“Dương Tử Lâm ơi!”

Dương Tử Lâm: “!!!” Sau câu hỏi lần thứ n của Diệp Chi thì Dương Tử Lâm đã chịu không nổi:

“Cậu còn muốn hỏi đến khi nào?”

Diệp Chi chán nản:

“Tại tôi thấy chúng ta chẳng khác gì lúc trước.” Thật ra thì Dương Tử Lâm cũng vậy, trả lời câu hỏi của Diệp Chi mà giống như tự trả lời chính mình hơn.

“Chúng ta hẹn hò đi!” Dương Tử Lâm đề nghị.

“Hẹn hò á?”

“Ừ, yêu đương dĩ nhiên phải hẹn hò rồi. Cậu muốn đi đâu?”

Diệp Chi nghĩ hồi lâu vẫn không biết là nên đi đâu mới lảng mạn, đành hỏi lại:

“Khi hẹn hò người ta thường làm gì nhỉ?”

“Thì đi ăn, rồi xem phim.” Dương Tử Lâm nhớ đến những cảnh thường có trong phim mà trả lời, chứ cậu cũng đâu có biết.

Diệp Chi bĩu môi:

“Cậu làm như bọn mình chưa cùng đi xem phim bao giờ ấy. Nói như cậu thì chúng ta chẳng hẹn hò từ lâu rồi còn gì.”

“Cũng phải.” Cậu nhớ lần ấy, Diệp Chi mê nheo đôi mắt xem phim XXX bằng được, kết quả xem xong khóc liên hai ngày. Từ đó đến giờ cũng chưa thêm lần nào. Không ngờ đến giờ cô vẫn còn nhớ. Nhớ đến chuyện trước kia, Dương Tử Lâm cười nhẹ.

Diệp Chi đột ngột la lên:

“Lâu rồi chưa quay lại trường cấp hai.”

“Được.” Chi cần cậu thích!

Đúng lúc đến nhà, Diệp Chi chào tạm biệt Dương Tử Lâm rồi vào nhà, vừa đi vừa ngâm nga hát:

“Đêm về nghe lòng thương anh mất rồi, ngại vì mình con gái phải làm sao? Lỡ buông lời yêu anh, sợ anh xa lánh biết sao giờ vì chỉ thấy nắng trong tim mình...” (Say you do - Tiên Tiên)

Bảo An thấy Diệp Chi vui vẻ ca hát thì lấy làm lạ:

“Hôm nay chị yêu đời nhỉ? Có chuyện vui hả?” Nhìn biểu hiện của cô, Bảo An cũng đoán được 7, 8 phần rồi nhưng vẫn hỏi.

“À, chị với Dương Tử Lâm...” cô nói được một nửa thì đỏ mặt cúi đầu, tay làm động tác hai ngón trỏ chỉ chỉ vào nhau.

Bảo An nhìn mà không nhịn nổi, bật cười ha hả, cười xong mới hỏi lại:

“Chị tỏ tình?”

Cô chối ngay:

“Không phải!” Không nhắc thì thôi, nhắc tới liền thấy tức, cô mà biết cậu sẽ tỏ tình thì còn lâu mới viết cái thư tình gì gì ấy. Ngồi một chỗ chờ là được rồi, haizz, đúng là “biết trước đã giàu” mà.

Bảo An biết thừa cô nói dối nhưng tốt bụng không vạch trần cô, cười:

“Phải hay không thì cũng nấu cơm cho em ăn, đói sắp xỉu rồi đây.”

Cô vừa đi vào bếp vừa căn nhắc:

“Em nấu còn ngon hơn chị, sao không tự nấu?”

“Em là đang tạo điều kiện cho chị rèn luyện mà.” Bảo An nhìn Diệp Chi vui vẻ nấu ăn trong bếp, lắc lắc cái đầu. Đúng là “ruột để ngoài da”, tuy là cậu không thích tên Dương Tử Lâm cho lắm nhưng chị vui là được. Sau này hẳn ta dám bắt nạt chị cậu, đến lúc đấy cậu ra tay cũng chưa muộn.

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nụ hôn ngọt ngào

Buổi tối, vừa ăn cơm xong cô liền lên phòng, lục tung tủ quần áo của mình, muốn tìm một bộ đồ phù hợp để hẹn hò. Nhưng tìm hoài lâu cũng không tìm được bộ nào ưng ý. Đồ của cô hầu hết đều là phong cách đơn giản, dễ vận động, một chút nữ tính cũng không có. Cô chán nản, muốn dịu dàng một chút thôi mà sao khó như vậy?

Nhìn đồng hồ cũng thấy cũng đã gần đến giờ hẹn, cô hết cách, đành chọn đại một bộ, dù sao cũng là Dương Tử Lâm. Bỗng cô nhìn thấy một chiếc áo nằm dưới đống quần áo. Thấy nó cô liền vui vẻ, cầm áo ướm lên người mình. Đã lâu rồi không mặc, nhưng chắc là vẫn vừa.

Vừa chuẩn bị xong đầu vào đó, Dương Tử Lâm cũng xuất hiện ở cổng. Trước khi cô ra cửa, Bảo An còn trêu chọc:

“Con gái lớn đúng là khó giữ.” Cô đỏ mặt, đá một cái không hề nhẹ vào chân Bảo An, rồi bỏ mặc nó la oai oái, cô đi ra ngoài.

Vừa nhìn thấy cậu, cô sững người, Dương Tử Lâm cũng giật mình, rồi cười:

“Không nghĩ đến cậu cũng mặc nó.” Cô cúi đầu cười, màu đỏ lan đến tận mang tai.

Áo Dương Tử Lâm đang mặc là cô mua tặng sinh nhật cậu năm ngoái, nhân tiện cũng mua cho mình một cái giống vậy. Không ngờ hôm nay cậu lại mặc nó, hai người vậy mà lại ngẫu nhiên mặc áo đôi.

Cô cười thầm trong bụng, trông cũng giống một đôi đũa chứ.

Ngồi sau xe Dương Tử Lâm, tay cô cứ như đồ thừa, nghĩ muốn bám áo cậu nhưng lại ngại, cuối cùng lại không biết để ở đâu, thành ra lúng túng. Lại nghe tiếng Dương Tử Lâm cười:

“Muốn ôm thì ôm đi, không cần ngại.” Cô xấu hổ, không biết để đâu cho hết, liền đánh vào lưng cậu.

Dương Tử Lâm bị đau, la:

“Cậu nữ đánh mạnh như vậy.” Nói xong đưa một tay ra sau lưng, cô nghĩ là cậu muốn xoa chỗ bị cô đánh. Nhưng một giây sau, tay cô bị cậu tóm được, kéo mạnh.

Cô bất ngờ bị kéo về phía trước, không phòng bị, mặt liền đụng vào lưng cậu, hai tay theo phản xạ ôm lấy eo cậu. Lúc cô nhận ra, muốn rút tay lại thì đã bị Dương Tử Lâm giữ chặt.

“Cậu buông.”

“Không buông.”

“Cậu muốn gì hả?”

“Muốn được cậu ôm.”

“...” Cô ghen hòng. Được rồi, thật ra thì cô cũng thích như vậy!

Hai người cứ duy trì tư thế đó cho tới khi tới cổng trường cấp hai. Vì là buổi tối nên sân trường có những khoảng sáng tối nhìn có chút quỷ dị, các phòng học đều tối đen. Nếu đi một mình thì cô nhất định là sợ run rồi, nhưng vì có Dương Tử Lâm đi cùng nên không hề sợ hãi ngược lại còn cảm thấy như vậy... rất lãng mạn.

Cùng nhau dạo qua từng góc sân trường, cảm nhận kí ức ủa về. Những năm cấp hai cô và Dương Tử Lâm đều học chung lớp, thường xuyên đi cùng nhau nên mỗi một nơi đều chứa đựng kỉ niệm khó quên. Đúng hơn là, chỉ cần là chuyện liên quan đến cậu, cô đều nhớ rất rõ. Lúc đi đến sân tập thể dục, cô bật cười. Dương Tử Lâm không hiểu, hỏi:

“Sao tự nhiên lại cười?” Cô càng cười tươi hơn, trả lời:

“Nhớ đến ngày trước, thật vui!” Cậu không nói chỉ cười.

Cô đến gần thanh xà đơn nhún người nhảy lên, vừa ngồi vừa dùng đưa hai chân. Dương Tử Lâm dựa vào một bên, cùng ngắm sao. Thật lâu rồi mới lại có cảm giác yên bình như vậy. Cô lơ đãng hỏi:

“Dương Tử Lâm, cậu thích tôi từ khi nào thế?”

Cậu không nhanh không chậm trả lời:

“Rất lâu rồi, tôi cũng không nhớ rõ.”

“Ừm... tôi cũng vậy.”

“...”

Qua một lúc lâu lại nghe Dương Tử Lâm gọi:

“Diệp Chi!” Cô theo phản xạ cúi đầu nhìn cậu, liền cảm nhận cái gì đó lạnh lạnh trên môi. Gương mặt Dương Tử Lâm được phóng đại trước mắt, cô thậm chí có thể thấy được lông mi cong cong của cậu.

Bởi vì xà đơn mà Diệp Chi ngồi không cao lắm, cậu đứng bên dưới cũng gần bằng cô ngồi trên. Nghĩ vậy, Dương Tử Lâm liền gọi: “Diệp Chi!” Chi chờ cô cúi đầu xuống, cậu liền chuẩn xác ngẩng đầu, đặt môi mình lên môi cô. Lưu lại ba giây rồi rời đi.

Đội Dương Tử Lâm rời đi rồi đại não của Diệp Chi mới đi hết một vòng phản xạ. Giật mình, lấy tay che miệng, lấp ba lấp báp:

“Cậu... cậu... cậu...”

Dương Tử Lâm quay đầu sang hướng khác nói:

“Da mặt cậu thật mỏng.” Nói thế thôi chứ thật ra mặt Dương Tử Lâm cũng đã đỏ ửng rồi, nên phải quay đi giấu khuôn mặt đỏ. Dù sao cũng là lần đầu hôn môi cùng cô, ước muốn bấy lâu nay của cậu, sao có thể không hồi hộp.

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Con gái nói ghét là yêu

Giữa đêm khuya, tại hai nơi khác nhau, có con hai người đang mất ngủ.

Diệp Chi nằm trên chiếc giường quen thuộc của mình, trong lòng ôm gấu “Lâm Lâm” hết chôn mặt trong gối lại lăn qua lăn lại, lăn đến rớt xuống giường cũng không buồn ngồi dậy. Bởi trong đầu cô lúc này đều là khuôn mặt của Dương Tử Lâm cùng với cảm giác mềm mại trên môi lúc ấy. Tại sao cậu ấy lại tập kích bất ngờ như vậy chứ, nụ hôn đầu của cô a, ít nhất cũng phải cho cô chuẩn bị tâm lý chứ.

“Dương Tử Lâm đáng ghét!”

Trên một chiếc giường khác, Dương Tử Lâm mắt nhắm, miệng cười, ngón tay vân vê môi mình, trên đó vẫn còn lưu lại hơi ấm cùng mùi hương của cô. Một giây sau, cậu lại thở dài, lúc ấy nên hôn cô lâu hơn một chút mới đúng. Nhưng không sao, sau này còn nhiều cơ hội.

Buổi sáng đến lớp, Lê Nghi vừa nhìn thấy cô đã la lên:

“Diệp Chi! Cậu mọc mụn kia, nhất định là được hôn rồi!”

Cô không kịp bịt miệng cậu ấy, làm cho cả lớp đều chú ý đến hai người. Cô ngại quá, đành chống chế.

“Cậu đừng nói linh tinh, ai thèm hôn tên đáng ghét đó chứ!”

“Vậy sao...” Lê Nghi cố ý kéo từ “sao” ra thật dài, “Con gái nói ghét là yêu đó nha!”

Cô định cảm nguyên cái cặp của mình đập Lê Nghi một trận cho bỏ tức, Hoàng Anh Tú bất ngờ lên tiếng:

“Con gái nói ghét là yêu? Tôi hiểu rồi.”

Cả cô và Lê Nghi đều ngo ngác, Lê Nghi hỏi lại:

“Cậu hiểu cái gì?”

Hoàng Anh Tú thần nhiên:

“Một cô gái nói với một chàng trai rằng “tôi ghét cậu” tức là cô ấy đang tỏ tình.” Khóe miệng Lê Nghi giật giật, lời Hoàng Anh Tú giống như chứa thâm ý “sâu xa” thì phải.

Diệp Chi ở bên không hiểu, hồn nhiên nói:

“Ai lại có thể nói ghét cậu, lạ nhỉ?”

“Ai thì người đó tự biết.” Hoàng Anh Tú nói với Diệp Chi nhưng mắt lại nhìn Lê Nghi.

Lê Nghi mang máng nhớ ra, hình như cô có nói như vậy thì phải. Cô đánh trống lảng:

“Không biết là ai mà có gan ghét đại soái ca lớp chúng ta vậy ha, Diệp Chi à, cậu làm bài tập chưa, cho mình mượn xem chút đi.”

Hoàng Anh Tú không nói gì, chỉ nhìn Lê Nghi, nhìn đến nỗi sống lưng Lê Nghi lạnh toát...

Giữa buổi Lê Nghi bị ai đó gọi ra ngoài, toàn bộ đồ dùng đều còn trong lớp mà đến cuối buổi cũng không thấy cậu ấy quay lại. Cô lo lắng không thôi, chỉ chờ hết giờ liền phóng ra ngoài, nhưng vừa đi được nửa bước lại bị kéo lại. Cô ngạc nhiên nhìn Hoàng Anh Tú. Cậu ấy nói:

“Tôi tìm cùng cậu.” Cô gật đầu, rồi hai người chia nhau ra tìm kiếm

Tìm thật lâu cũng không thấy bóng dáng Lê Nghi đâu, cô lại càng lo hơn. Đến trước phòng đa chức năng cũ kỹ, bỏ hoang từ lâu. Lướt lự một hồi vẫn đi vào. Có hay không cũng phải thử, dù sao cũng chỉ vào tìm một lát rồi ra ngay.

Nghĩ vậy, cô liền tiến tới, nhưng còn chưa kịp làm gì thì cánh cửa đã tự động mở ra, một lực bất ngờ từ phía sau đẩy cô ngã vào trong. Ngay lập tức, cửa lại bị đóng lại.

Một đôi giày xuất hiện trước mặt cô, trong không gian im ắng, tiếng nói của Kiều Dung rất rõ ràng:

“Diệp Chi à! Cậu có sao không? Tôi đã nói bọn nhẹ tay rồi mà.” Giọng nói của Kiều Dung vẫn nhẹ nhàng nhưng lại làm cho cô rung mình.

“Tôi không sao.”

“Lâu không gặp, cậu vẫn vậy nhì?”

Cô không hiểu lời của cô ta lắm, thế nào là lâu không gặp, cũng chỉ mới có mấy ngày thôi mà, có thể thay đổi gì sao? Nhưng Kiều Dung vốn không cần cô trả lời, tiếp tục nói:

“Nghe nói cô và Dương Tử Lâm chính thức hẹn hò rồi? Cô vui chứ?”

“Cô có từng cảm thấy áy náy với tôi không?”

“Tôi thật không ngờ cô lại mặt dày như vậy, lúc trước không phải đã đồng ý rút lui sao? Giữa đường lại trở mặt?”

“Cậu cướp Dương Tử Lâm của tôi suốt mười ba năm, bây giờ còn muốn cướp luôn sao?”

“Cô không cảm thấy bản thân mình quá vô sỉ, hạ lưu? Cô không cảm thấy xấu hổ khi đứng cạnh Dương Tử Lâm?”

Trước những lời chỉ trích của Kiều Dung, dần dần cảm giác tội lỗi càng tăng lên, cô hoàn toàn quên mất chính cô mới là người bị hại, quên mất Kiều Dung là người đối trá như thế nào, áp ứng nói:

“Xin lỗi!” Kiều Dung thấy lời nói của cô ta có tác dụng, càng lần tới:

“Xin lỗi thì có tác dụng gì? Chi bằng cô trực tiếp trả Tử Lâm cho tôi.”

“Tôi...”

“Thế nào? Không muốn?”

“Dương Tử Lâm, cậu ấy...” Không để cô nói hết câu, Kiều Dung đã chặn lại:

“Thích cậu? Cậu chắc chứ? Cậu ấy đã bao giờ nói thích cậu chưa?”

“Dương Tử Lâm nói cậu ấy định tỏ tình với tôi, cậu ấy nói thích tôi từ rất lâu rồi.”

Kiều Dung cười không chút thiện ý:

“Tử Lâm cũng nói với tôi như thế đấy! Nhưng mà... cậu quên rồi sao, lúc trước cậu bị ghê lạnh thế nào rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bị Kiều Dung bắt cóc

Theo lời của Kiều Dung, cô nhớ lại thời điểm Kiều Dung mới đến, quả thật là khi ấy, Dương Tử Lâm chẳng hề để ý gì đến cô, gặp mặt mà một lời cũng không nói, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh băng... Nếu vậy, người Dương Tử Lâm thật sự thích là ai?

Kiều Dung lại nói:

“Cô đã hiểu rồi chứ? Có phải nên tự động rút lui hay không?” Cô im lặng không nói, Kiều Dung hết kiên nhẫn, lấy trong túi ra một con dao nhỏ sắc bén.

“Chị đây không có thời gian chơi với mày, tao cho mày hai sự lựa chọn.”

“Một là tự giác rút lui, từ đây về sau không được xuất hiện trước mặt tao và Dương Tử Lâm, hai là... không biết là tao nên dùng con dao này để rạch mặt mày hay mặt con nhỏ Lệ Nghi kia...”

Nghe đến tên Lệ Nghi, cô mới nhớ ra mục đích mình đứng ở đây, ban đầu là giận dữ, sau lại hoảng sợ:

“Lệ Nghi ở đâu, cô muốn làm gì?”

“Làm gì à? Con nhỏ đó thế nào còn phụ thuộc vào mày đấy.” Kiều Dung chơi đùa với con dao trong tay, hô lớn: “Đưa nó ra đây!”

Ngay sau đó, có mấy người vừa lúi vừa kéo Lệ Nghi ra ngoài, cậu ấy tóc tai bù xù, trên mặt toàn là nước mắt, cô nhìn mà đau lòng, cậu ấy nhất định là rất sợ hãi.

Kiều Dung đi đến trước mặt Lệ Nghi, gõ gõ lưỡi dao lên mặt cậu ấy tỏ vẻ nói là làm, lập tức cả người Lệ Nghi run bần bật. Kiều Dung hài lòng, hỏi:

“Thế nào, chọn đi chứ?”

“Tôi không ngờ cậu lại ác độc như vậy.”

Kiều Dung cười khẩy:

“Giờ mới biết thì đã muộn rồi.”

“Không liên quan đến Lệ Nghi, thả cậu ấy ra.”

Kiều Dung gần như không giữ được bình tĩnh nữa, gầm lên:

“Trả lời câu hỏi của tao.”

“Cái gì tôi cũng không chọn.”

Kiều Dung nghe liền tức giận đến cực điểm. Lao đến trước mặt Diệp Chi, nắm lấy cổ áo cô.

“Không chọn, hừ.. được lắm, tao rạch nát cái bản mặt xấu xí của mày ra, để xem sau này còn ai dám lại gần mày.” Nói rồi cô ta đưa mũi dao lại gần mặt Diệp Chi.

Cô tuyệt vọng, nhắm mắt chờ đợi con dao ập đến. Bởi vì trong lòng cô hiểu rõ, nếu chỉ vì muốn cô chia tay Dương Tử Lâm, không nhất thiết phải bỏ nhiều công sức như vậy. Nên cho dù cô có lựa chọn cái gì, Kiều Dung cũng sẽ không tha cho cô.

Hôm nay đến phiên Dương Tử Lâm trực nhật, đến khi xong xuôi thì chẳng thấy Diệp Chi đâu, qua lớp cô cũng không thấy, tự nhiên trong lòng cậu dâng lên một con bất an. Cặp sách, đồ dùng vẫn ở đây, chắc là chỉ ở gần đây thôi. Nghĩ vậy cậu liền chạy đi tìm cô.

Dương Tử Lâm lo lắng, chỉ sợ cô gặp phải chuyện gì, sợ đám người Kiều Dung lại giờ trò làm hại cô. Thế mà tìm thật lâu, người cần tìm thì không thấy, lại thấy cái tên mà cậu ghét nhất: Hoàng Anh Tú.

Hắn ta cũng thấy cậu, vừa mở miệng liền nói ra cái cậu muốn biết:

“Diệp Chi đang tìm Lệ Nghi, khu bên kia.”

Dương Tử Lâm âm thầm ăn dấm chua, Diệp Chi cơ đấy, thân thiết nhỉ. Có điều bây giờ không phải lúc đòi co. Cậu không trả lời, trực tiếp đi về hướng ngược lại. Đi được một đoạn lại phát hiện Hoàng Anh Tú cũng đi ngay phía sau. Dương Tử Lâm khó chịu nói:

“Cậu đi theo tôi làm gì?” Hoàng Anh Tú không nhìn cậu, trả lời:

“Bên này tôi tìm hết rồi, không có.”

“...”

Hai người lại tiếp tục tìm hoài lâu, lúc đi ngang qua phòng đa năng cũ kĩ, Dương Tử Lâm cảm giác như người cậu tìm đang ở trong đó, dứt khoát đi vào. Thế nhưng, cửa bị khóa từ bên trong, điều này càng khẳng định trực giác của cậu. Không cần suy nghĩ cậu liền lấy người phá cửa.

Cảnh tượng đầu tiên Dương Tử Lâm nhìn thấy là Diệp Chi đứng dựa vào tường, hai mắt nhắm nghiền. Mà Kiều Dung đứng đối diện cô, tay cầm lưỡi dao nhọn chỉ cách mặt cô vài mi-li-mét.

Dương Tử Lâm phẫn nộ, lao đến dùng lấy con dao trong tay Kiều Dung trước khi cô ta kịp phản ứng, thuận chân tung một đòn vào bụng làm cô ta ngã ra đất. Sau đó quay lại dùng một tay ôm Diệp Chi đang nhắm tịt mắt vào lòng, một chuỗi hành động chỉ diễn ra chỉ trong vòng ba nốt nhạc, ai cũng không kịp phản ứng, kể cả Kiều Dung.

Diệp Chi đang chìm trong tuyệt vọng bất ngờ rơi vào vòng ôm quen thuộc, giật mình mở mắt. Cảm nhận được người trong lòng chưa hết sợ hãi, Dương Tử Lâm nhẹ nhàng nói:

“Có tôi ở đây, không cần sợ!”

Hoàng Anh Tú ở một bên cũng không rảnh rồi, thẳng một đường đi tới trước mặt Lệ Nghi, không nói lời nào mà trực tiếp dùng hành động thể hiện sự tức giận của mình. Một chút lưu tình cũng không có, sau đó mặc kệ bọn họ nằm trên đất đau đớn rên rỉ mà đỡ lấy Lệ Nghi. Giọng nói chứa đựng sự lo lắng:

“Cô ta có làm gì cậu không?”

Lệ Nghi yếu ớt lắc đầu:

“Không có.

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Giải cứu con tin

Sau đó, bốn người cùng hướng mắt tới Kiều Dung, lúc này cô ta đã đứng dậy, nhìn thấy Diệp Chi được Dương Tử Lâm ôm trong lòng thì một chút lí trí còn sót lại lập tức bay mất, điên cuồng la hét:

“Dương Tử Lâm, sao cậu lúc nào cũng chỉ biết đến con nhỏ Diệp Chi đó, tôi thua kém cô ta ở chỗ nào?”

“Tại sao không ai để ý đến tôi? Tiểu thư đây cái gì cũng tốt, cái gì cũng hơn cô ta trăm lần, tại sao?”

Dương Tử Lâm cười mà không cười nói:

“Không phải tôi đã nói rất rõ ràng rồi sao? Lần trước nể tình ba mẹ tôi nên tha cho cô, nhưng lần này tôi sẽ không bỏ qua đâu.”

Nộ khí của Dương Tử Lâm rất dữ dội, Kiều Dung sợ hãi nhưng vẫn cứng đầu, lớn giọng:

“Cậu định làm gì tôi?”

Dương Tử Lâm đã buông Diệp Chi ra, đứng trước mặt Kiều Dung mà chơi đùa con dao trong tay.

“Dương Tử Lâm tôi tốt bụng muốn giúp cô sửa sang lại nhan sắc một chút.” Kiều Dung tái mặt. Hoàng Anh Tú còn thêm dầu vào lửa:

“Chỉ thế thôi thì quá nhẹ!” Kiều Dung sợ đến mặt cắt không còn giọt máu. Có điều Dương Tử Lâm chẳng hề để tâm đến lời Hoàng Anh Tú, chuyên tâm “nghiên cứu” khuôn mặt của Kiều Dung, cười tà ác:

“Nên bắt đầu từ đâu nhỉ!”

Hoàng Anh Tú lại nói:

“Nên đánh gãy tay chân cô ta trước!” Xem cô ta còn có gan bắt cóc Lệ Nghi của cậu?

Diệp Chi bắt ngờ lên tiếng:

“Bọn cậu tha cho cô ta đi, dù sao tôi cũng không có việc gì.”

“Cậu đừng hiền lành như vậy có được không, nếu tôi đến muộn một chút, cậu đã...” Dương Tử Lâm nói đến đó thì nghẹn lại. Chỉ nghĩ thôi mà trái tim cậu giống bị ai đó bóp chặt, khó chịu vô cùng. Thật sự không dám tưởng tượng, nếu có chuyện gì chắc cậu sẽ phát điên mất.

Hoàng Anh Tú cũng nói:

“Nếu lần này không giải quyết triệt để, không biết lần sau cô ta lại giở trò gì.”

“Nhưng cũng đâu cần phải như vậy.”

“Được rồi, cậu đừng nói nữa, lần này và lần trước cô ta “tặng” cậu bao nhiêu hôm nay tôi sẽ thay cậu trả lại hết.”

Nói đoạn Dương Tử Lâm thực sự muốn làm thật, cô thấy thế thì hoảng sợ vội vàng giữ Dương Tử Lâm lại.

Cô làm thế hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng, không phải thương hại hay ra oai gì trước mặt Đỗ Kiều Dung. Nhưng lọt vào mắt của cô ta, hành động của cô chính là như vậy.

“Hứa Diệp Chi, cô đừng ở trước mặt Dương Tử Lâm giả nhân giả nghĩa, tôi không cần cô thương hại.”

Diệp Chi nhìn thẳng vào mắt Kiều Dung, bình tĩnh nói:

“Tôi không thương hại cô, tôi chỉ không muốn lương tâm mình phải dằn vặt.” Ánh mắt Diệp Chi vô cùng trong trẻo khiến cho Kiều Dung phải chạy trốn, vừa lắc đầu vừa gào lên:

“Cô nói láo, tôi không tin, cô chỉ toàn nói láo!”

Đỗ Kiều Dung quá ồn ào, Hoàng Anh Tú khó chịu nhíu mày, quả quyết hạ một đòn, đánh cho cô ta bất tỉnh tại chỗ.

Dương Tử Lâm trầm tư không nói, cậu đang nghĩ đến lời của Diệp Chi, hôm nay có thể dùng bạo lực để diệt trừ hậu họa, nhưng cô là một cô gái hiền lành, nhìn thấy Đỗ Kiều Dung bị cậu làm cho không thể ra đường gặp người chắc chắn sẽ phải cắn rứt lương tâm suốt đời. Cậu muốn cô được an toàn nhưng cũng muốn cô được sống vui vẻ, vậy nên...

“Được rồi, tha cho cô ta, nhưng tôi phải đảm bảo sau này cô ta không thể làm gì để hại cậu nữa.”

Diệp Chi vui mừng:

“Thật chứ! cảm ơn cậu.”

Nhìn thấy nụ cười tươi tắn của cô, tâm trạng của cậu liền tốt, xoa đầu cô cười nhẹ:

“Ngốc ạ!” Diệp Chi phùng má, tỏ vẻ bất mãn. Về mặt đáng yêu của cô làm Dương Tử Lâm bật cười thành tiếng.

Anh Tú và Lệ Nghi ở một bên nhìn bọn họ như vậy thì cũng không khỏi bật cười. Hai người đều có chung một suy nghĩ, dù lớn thế nào, lúc yêu cũng chẳng khác gì trẻ con!

Sau đó dĩ nhiên là Dương Tử Lâm sẽ đưa Diệp Chi về nhà, Hoàng Anh Tú tuy không thuận đường nhưng vì Lệ Nghi vừa mới trả qua sợ hãi nên được nhận đãi ngộ soái ca lạnh lùng “hộ tống” đến tận nhà.

Lệ Nghi lần đầu tiên được ở riêng với đại soái ca tinh thần lập tức lên cao. Ngồi sau lưng Anh Tú mà một chút ngượng ngùng của con gái cũng không có, ngược lại còn tự nhiên vòng tay ôm lấy eo cậu. Haizzz, ôm thì cũng thôi đi, hai bàn tay cô còn không yên phận mà ngang nhiên ăn đậu hũ giữa ban ngày hại cậu mấy lần mất thăng bằng suýt ngã.

Lệ Nghi đương nhiên không nhận ra suy nghĩ này của Anh Tú, hoàn toàn chuyên tâm đếm số múi cơ bụng Anh Tú, miệng còn không ngừng suýt xoa:

“Nha, không nghĩ tới lại rắn chắc như vậy nha!”

“Một, hai,... bốn múi. Tuy không phải là sáu múi nhưng mà cũng không tệ!”

“Nhất định là tập thể hình đây mà, sò cũng thật đã đi.”

Ai đó vừa đạp xe vừa đen mặt... nhưng cũng không có hất cánh tay kia ra khỏi người mình.

Về phần Kiều Dung, sau khi bốn người rời đi, có người âm thầm đưa Kiều Dung còn đang bất tỉnh rời đi, âm thầm làm thủ tục đưa cô ta ra nước ngoài.

p/s: nàng Lệ Nghi này thật là

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Kết thúc viên mãn

Dương Tử Lâm muốn chở Diệp Chi về để cô đỡ phải mệt mỏi, nhưng cô nhất quyết không chịu, nói thế nào cũng đòi tự mình đạp xe. Cậu hết cách đành chiều cô.

Cả đoạn đường, Diệp Chi không nói câu nào, Dương Tử Lâm vừa nhìn là biết cô không vui, cố bắt chuyện:

“Diệp Chi, cậu có bị thương ở đâu không?” Diệp Chi chỉ lắc đầu.

“Sau này có chuyện gì cậu phải gọi tôi đi cùng, đi một mình rất nguy hiểm” Cô gật đầu, vẫn không nói. Dương Tử Lâm chịu không nổi cô im lặng mãi như vậy, đành hỏi thẳng:

“Cậu giận gì thì cứ nói thẳng ra, không nói làm sao tôi biết.”

Bây giờ Diệp Chi mới quay lại nhìn cậu, ngập ngừng nói:

“Tôi hỏi cậu phải trả lời thật đấy nhé.”

“Được, cậu hỏi đi.”

“Dương Tử Lâm, quan hệ giữa cậu với Kiều Dung thật ra là thế nào?”

Cậu không nghĩ cô lại hỏi chuyện này, ngay lập tức trả lời không giám chậm trễ:

“Là họ hàng xa, cô ta mới chuyển tới đây nên ba tôi muốn tôi quan tâm một chút.”

Cô lại làm như không để ý nói:

“Vậy sao, tôi còn tưởng là cậu thích cậu ấy cơ.”

“Làm sao có thể?” Cậu giật mình, cô đã nghĩ vậy sao?

“Lúc đầu cô ấy mới đến, cậu chẳng bơ tôi là gì?”

Dương Tử Lâm đột ngột dừng xe lại, Diệp Chi không hiểu gì, cũng dừng xe lại, nhìn cậu khó hiểu. Dương Tử Lâm không vui nói:

“Cậu biết Đỗ Kiều Dung đã nói gì với tôi không?”

“Cô ấy nói gì?”

Dương Tử Lâm nhún vai:

“Cô ta nói, cậu thích người lạnh lùng, bất cần, sang chảnh...”

Cô ngạc nhiên:

“Thế nên cậu mới cô tình làm vậy để tôi thích cậu sao?” Dương Tử Lâm bắt lực gạt đầu, cậu cũng đâu có biết cô ta tâm địa bất chính, nghĩ lại còn thấy tức, cậu vậy mà lại bị cô ta dắt mũi.

Nhìn vẻ mặt vừa buồn vừa tức của Dương Tử Lâm, bao nhiêu tủi thân từ nãy đến giờ đều bay hết, suýt nữa còn phì cười, nhưng làm như chưa hết giận nói:

“Vậy mà cậu đã nói thích tôi bao giờ đâu.” Nói xong còn cúi thấp đầu, cốt là để cậu không nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng vì nhẹn cười của cô.

Thế nhưng Dương Tử Lâm thấy cô như vậy, hai bả vai lại run run, tưởng cô khóc. Cậu hoảng quá nói năng cũng loạn hết cả lên:

“Tại cậu cướp mất phần tỏ tình của tôi đấy chứ, thôi đừng khóc mà, tôi thích cậu, rất thích cậu, đừng khóc nữa được không, cậu muốn tôi nói ‘thích’ bao nhiêu lần cũng được...” càng nói càng thấy hai vai cô càng run hơn, đang không biết đỡ cô thế nào thì lại bất ngờ nghe được tiếng cười. Dương Tử Lâm dờ khóc dờ cười.

Hai người tiếp tục di chuyển. Qua một lúc, Tử Lâm lên tiếng:

“Cậu có thấy xưng hô của bọn mình có vấn đề không?”

“Vấn đề gì?” Tạm trạng cô rất tốt, liền thuận theo cậu.

“Cả ngày cậu cậu tôi tôi, không giống yêu nhau chút nào, còn nữa cậu đừng cứ hờ một chút là Dương Tử Lâm này Dương Tử Lâm nọ được không?”

“Không lẽ gọi là ‘anh Lâm ơi’, hay là ‘Lâm Lâm ơi’ hả?” Diệp Chi dùng cái giọng dè dặt gọi tên Dương Tử Lâm làm cậu rùng mình, da gà thì nhau rụng đầy đất.

“Vẫn nên gọi như trước đi, tôi thấy rất ổn.”

“Tôi đã nói là ổn mà.” Diệp Chi cười đến mắt cũng híp lại thành một đường.

Tiếng cười đùa của hai người vang vọng cả một con đường, hôm nay, ngày mai và sau này đều như vậy.

Nhiều năm sau...

“Kính coong... kính coong...”

Diệp Chi ở trong bếp nói vọng ra ngoài:

“Chắc là Anh Tú với Lệ Nghi đến, anh mau ra mở cửa cho bọn họ vào.”

Nghe được mệnh lệnh của bà xã, Dương Tử Lâm ngoan ngoãn đặt Tiểu Lâm đang ê a học nói xuống sô pha, đứng dậy mở cửa. Hai vị khách kia không chờ Dương Tử Lâm mời đã rất tự nhiên mà đi vào. Lệ Nghi nhìn thấy bé trai đang ngồi gần đó, mắt liền sáng lên, nhanh chóng ôm vào lòng cung nựng một hồi, miệng suýt xoa:

“Mới một thời gian không gặp mà Tiểu Lâm đã được một tuổi rồi, càng ngày càng ‘xinh zai’, yêu không chịu được.”

Dương Tử Lâm không nỡ nhìn con trai bảo bối của mình bị hành hạ, dứt khoát dứt lại từ trong tay Lệ Nghi.

“Con trai tôi da dẻ non mềm, cô cứ hết sờ rồi lại bẹo, nó làm sao chịu nổi.”

“Anh chẳng hiểu gì cả, đây là cách thể hiện sự yêu thương đấy.”

“Cô về nhà mà yêu thương tên Anh Tú nhà cô, con trai tôi có ba mẹ nó lo rồi.”

Hoàng Anh Tú lắc đầu, cái tật háo sắc này của cô khi nào mới bỏ được đây. Lệ Nghi nhìn Anh Tú cầu cứu, nhưng vô dụng, chỉ có thể dùng ánh mắt thèm muốn nhìn chằm chằm Tiểu Lâm.

Diệp Chi từ trong bếp đi ra, cười cười:

“Anh này, Lệ Nghi lâu lâu mới đến, để cho cô ấy ôm một chút có mất miếng thịt nào đâu.”

Dương Tử Lâm dứt khoát:

“Không được.” Diệp Chi cũng bó tay.

“Thôi, mọi người vào bàn đi, đều chuẩn bị xong hết rồi.”

Bữa cơm diễn ra rất vui vẻ, ngoại trừ cái người nào đó từ tối đến giờ ăn không ít dấm chua. Bởi vì người nào đó liên tục nhìn thấy bà xã nói chuyện vui vẻ với Hoàng Anh Tú, liên tục bị bà xã nhà mình lơ đẹp.

Buổi tối, sau khi Hoàng Anh Tú và Lệ Nghi đã rời khỏi, con trai cũng đã ngủ say. Dương Tử Lâm ôm lấy vợ thủ thi:

“Anh không thích em gần gũi với tên Hoàng Anh Tú đó.”

“Tại sao?”

“Anh cảm thấy hắn ta quá nhiệt tình với em! Nhất định là có ý đồ không tốt.”

“Có thể có ý đồ gì chứ, cậu ấy bây giờ là bạn trai của Lệ Nghi rồi.”

“Anh mặc kệ, trừ khi hắn ta không phải đàn ông.”

Đối với sự mè nheo của ông xã, Diệp Chi trực không thèm để ý:

“Giờ anh muốn ngủ trên giường hay ngủ sô pha?”

“Trên giường.” Diệp Chi hài lòng ôm chồng chìm vào mộng đẹp.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Crush Của Tôi Bá Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.